

ੴ

ਆਵਾਭੋਕ ਬਰਾਬਰ ।

ਆਪਸਤਿਮਕਤਾ ਆਤਮ ਯਾਤਾਰ ।

ਓਭਿਆ ਅਨੁਬਾਧ ।

ବ୍ୟାକର ଡାଲିକା ।

ଆସାଙ୍କ ପାଳି -----	1
ପ୍ରାର୍ଥନା-----	60
ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଦର୍ଶନ-----	64
ପଗଡ଼ିର ଗୁରୁତ୍ବ -----	66
ମହିଳାମାନଙ୍କର ଭୂମିକା -----	67
ତୁମର ଯାତ୍ରା ରେ ନିୟତା ମୂଳ ବିଷୟ । -----	70

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਰੂਯਾ ਮਾਲਿਕ ਵੇਖਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਘੋਰ ਅਚਰਿ, ਭਾਖਾਯਾ ਨਾਮ ਬਰਖਾ ਅਚੇ, ਸੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛਰਿ,
ਸੇ ਬਰੰਗਭਿਮਾਨ ਅਚਰਿ, ਸੇ ਭਲ ਰਹਿਤ ਅਚਰਿ, ਭਾਖਾਯਾ ਕੇਹਿ ਗਤੁ ਨਾਹਾਓ, ਸੇ ਬਮਬਯਾ ਬਮਾਨ ਧ੍ਰੁਵਿਰੇ
ਦੇਯੁਪਾਓ, ਸੇ ਭਯ ਮਰਗ ਚਕੁਰੁ ਮੁਖ ਅਚਰਿ, ਸੇ ਬਯੰ ਪੁਕਾਰਮਾਨ ਅਚਰਿ, ਸੇ ਗੁਰੂ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਹੋਯਾਓ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

ਭਾਰ ਚੋਕਾ ਬੰਦਿਤਾ ਚੋਕਾ ਮਖ ਮਹਲਾਯਾ ਭਾਰਾ ਲੇਖਾਯਾਯੋ, ਅਬਰਾਯਾ ਧੁਨਿਰੇ ਗਾ ਕਰਿਯਾਯੋ ਹੋਵ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਚੋਕਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯਰ ਵੇਖਿ ਗੁਰੂਯਾ ਪੁਰਿ ਧਿਨਰੇ ਗਹੇ ਪਰ ਬਮਪਿਤ ਹੋਯੋਯੋ,

ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

ਮਿਖ ਮਨੁਬਖਾਯੋ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਯੋ ਪਾਯੋ ਕੀਰਤਿ ਬਿਲਾਯੋ ਕਰਿਨਾਹਾਓ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥

ਮਧਿ ਗਹੇ ਚੰਦੁ ਭਯੋ ਹੋਯਾਯੋ ਆਭ ਹਜਾਰੇ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿਯੋ ਹੋਯੋਯੋ ਹੋਯਾਯੋ, ਭਾਖਾਯੋ ਮਖ

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥

ਬੰਬਾਰਰੇ ਘੋਰ ਪੁਕਾਰ ਹੋਯਾ ਮਖ ਗੁਰੂਯਾ ਬਿਨਾ ਘੋਰ ਅਭਕਾਰ ਹੋਯੋ ਹੋਵ॥2॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਭੱ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯ ਗੁਰੂਜੀ ਝਰਯ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ਆਯ ਨਿਯ ਮਨਰੇ ਚਤੁਰ ਧ੍ਵਾ ਧਾਵਿ ਕਰਿਯਾਵ,

ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਵੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥

ਭਾਖਾਕੂ ਨਿਰਪੰਕ ਚਿਨ ਭਾਵਿ ਗੁਨਾ ਸ਼ੇਰਰੇ ਧੋਪਾਧਠਿ ਧਿਆਯਾਵ।

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁਢਿ ਯੇ ਵੇਹੁ ਨਿਰਪੰਕ ਚਿਨਕੂ ਸ਼ੇਰਰੇ ਛਾਠਿ ਧਿਆਯਾਵ ਆਯ ਭਾਖਾਰ ਗ਼ੇਹੇ ਮਾਲਿਕ
ਹੋਯਾਯਾਢਿ।

ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

ਵੇਹੁ ਚਿਰਾ ਧਾਲਿਯਾਵ, ਧਰਨੁ ਧਾਯੋਗ਼ਰੇ ਧਰਿਗਠ ਹੋਯਾਯਾਵ॥3॥

ਪਉੜੀ ॥

ਧਯਠਿ ॥

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਚਠਿ, ਵੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀਂ ਨਿਯਕੂ ਨਿਯੇ ਵਨਾਯਯਢਿ ਚਪਾ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀਂ ਨਿਯ ਨਾਮ ਰਚਿਯਢਿ।

ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੇ ਚਾਉ ॥

ਬ੍ਰਿਠਾਯਰੇ, ਧੁਕੁਠਿਰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਢਿ ਆਯ ਆਪ੍ਰੇ ਆਬਨ ਕਰਿ ਵੇ ਨਿਯ ਯਗਠਰ ਧੁਬਾਰ ਵੇਯੁਯਾਢਿ।

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੂ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੀਂ ਧਾਠਾ ਆਵੰ ਯਗਠਰ ਰਚਯਿਠਾ ਅਰੂ, ਤੂ ਧੁਬਨ ਹੋਯਾਯ ਯਾਵਯੁ ਧਾਨ ਵੇਯ ਆਵੰ
ਨਿਯ ਧੁਕੁਠਿਰ ਧੁਬਾਰ ਕਰੂ।

ਤੂੰ ਜਾਣਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥

ਹੇ ਧੁਯੁ! ਤੂ ਬਾਬੁਯੁ ਯਾਗ਼ੁ, ਨਿਯ ਯਯਰੇ ਹੀਂ ਤੂ ਯਾਵਯੁ ਧੁਾਗ ਵੇਯ ਆਵੰ ਧੁਾਗ ਨੇਯ।

ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੇ ਚਾਉ ॥੧॥

ਨਿਯ ਧੁਕੁਠਿਰ ਕੋਠੂਕ ਤੂ ਨਿਯੇ ਵੇਯੁਯੁ॥1॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਯੋਯਾਯ ਮਯਯਾ ॥1॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰଭੂ! ତੋਰ ରଚନାର ସମସ୍ତ ଖଣ୍ଡ- ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੇਖ ਸਚੇ ଆକਾਰ ॥

ତୋର ରଚନାର ଚଉଦ ଲୋକ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ପ୍ରକୃତିର ଆକାର (ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ଡରା) ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਚେ ତੇରੇ କରଣେ ସରସ ସ୍ତ୍ରୀଚାର ॥

ତୋର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସର୍ବ ବିଚାର ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸଚା ତେରା ଅମରୁ ସଚା ଦୀସାଣ ॥

ତୋର ହୁକୁମ ଆଉ ତୋର ଦରବାର ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸଚା ତେରା ହୁକମୁ ସଚା ଫରମାଣ ॥

ତୋର ଆଦେଶ ଆଉ ତୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸଚା ତେରା କରମୁ ସଚା ନିସାଣ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର କର୍ମ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ନାମ ରୂପୀ ଦାନ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸଚେ ତୁମ୍ଭ ଆਖରି ଲକ୍ଷ କରେନ୍ତି ॥

କୋଟି କୋଟି ତୋତେ ସତ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି।

ਸଚେ ସବି ତାଣି ସଚେ ସବି ଜେରି ॥

ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ବଳ ଏବଂ ଶକ୍ତି ଅଛି।

ସଚି ତେରୀ ସିଫତି ସଚି ସାଲାହ ॥

ତୋର ମହିମା ଆଉ ତୋର ଶୋଭା ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ସଚି ତେରୀ ବୁଦ୍ଧତି ସଚେ ପାତିସାହ ॥

ହେ ସଜ୍ଜା ବାଦଶାହ! ତୋର ଏହି ପ୍ରକୃତି ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ନାନକ ସଚୁ ପਿਆਇନି ସଚୁ ॥

ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପରମ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਜੇ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਸੁ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥

ਕਿੰਨ੍ਹ, ਯੇਥੋਂ ਜੀਵ ਜਨ੍ਹਾਂ ਮਰਗਰੇ ਰਹਿਥਾਵੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਾ ਥਾਵੇ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥

ਸੇਧਿ ਪਰਮਾਨੁਕ ਮੁਖਿਨਾ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਰ ਨਾਮ ਸਾਰਾ ਬਿਸ਼ਰੇ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਭਧਨਾ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਰ ਨਾਮ ਸਚੁ ਅਰੇ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ ॥

ਸੇਧਿ ਭਗਵਾਨਕ ਵਧਿਨਾ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਰ ਥਾਵਨ ਮਧ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਹਾਨਤਾ ਵਧੁਪਾਯੋਂ ਮਧ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ, ਕਾਰਨ ਸੇ ਨਿਜ ਭਯੋਕ ਕਥਾ ਜਾਣਿਥਾਓ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥

ਪੁਰੁਕ ਵਡਪਨ ਵਧੁਪਾਯੋਂ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ, ਕਾਰਨ ਸੇ ਸਬੁਕ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਰੂਝੈ ਨਿਅਓ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥

ਪੁਰੁਕ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ, ਕਾਰਨ ਸੇ ਕਾਹਾਰ ਪਰਮਾਰਥ ਬਿਨਾ ਨਿਜਰ ਧਾਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਥਾਓ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਯਾਹਾਰ ਵਧਿਨਾ ਵਧੁਪਾਯੋਂ ਵਡੂਤ ਵਡ ਅਰੇ, ਕਾਰਨ ਸਬੁ ਕੀਝੈ ਸੇ ਨਿਜੇ ਹੂੰ ਅਰਓ।

ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਧਿ ਪੁਰੁਕ ਕਾਰਿਯਰ ਵਧਾਯਾ ਕਰਾਯਾਯੋਂ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ।

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਯਾਹਾ ਕੀਝੈ ਪਰਮਾਨੁ ਕਰਿਝਓ, ਕਰੁਝਓ ਅਧਵਾ ਯਾਹਾ ਕੀਝੈ ਕਰਿਵੇ, ਸਬੁ ਯਾਹਾਰ ਨਿਜ ਯਝਾਯੋਂ ਹੂੰ ਅਰੇ॥2॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਕਲਾ 2 ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੇਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥

ଏਹਿ ਜਗਤ ਬਛਾ ਪੁਰੁਖਾ ਘਰ ਅਰੇ ਆਭ ਸੇਹਿ ਧਰਮ ਬਧਾਰ ਨਿਰਾਖ ਏਥੁਰੇ ਥਾਵ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਵਾਸੁ ॥

ਕਿਛਿ ਜੀਵਯੁ ਸੇ ਨਿਯੁ ਬੁਧੁ ਧਾਰਾ ਬੁਧੁ ਾਰੇ ਲੀਨ ਕਰਿ ਨਿਯੁ ਆਭ ਕਿਛਿ ਜੀਵਯੁ ਨਿਯੁ ਬੁਧੁ ਧਾਰਾ ਨਾਗਿ ਕਰਿ ਧਿਯੁ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਨਿਯੁ ਲੋਕਾਰੇ ਸੇ ਬੁਧੁ ਜੀਵਯੁ ਸੇਹਿ ਮਾਯਾ ਬਾਹਾਰਯੁ ਕਾਢਿ ਥਾਥਾਢਿ ਆਭ ਕਿਛਿ ਲੋਕਯੁ ਮਾਯਾਰ ਜੁਝਾਲਾਰੇ ਲੋਧਿ ਧਿਯੁ।

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੈ ਰਾਸਿ ॥

ਏਵਾ ਮਖ ਕੁਝਾਯਾਯ ਧਾਰਿਕ ਨਾਹਿ ਯੇ ਸੇ ਕਾਝਾਯੁ ਬਧਾਯਾ ਧੇਰੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਭੇਦ ਗੁਰੂ ਧਾਰਾ ਹੁੰ ਭਗਾ ਯਾਯਾਧ, ਯਾਝਾ ਧਾਰਾ ਧਰਮਾਧ। ਨਿਯੇ ਝਾਨਰ ਪੁਕਾਰਿ ਕਰਿਥਾਢਿ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਢਿ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਲੋਕਾਰ ਜੀਵਯੁ ਭਧੁਨ ਕਰਿ ਭਾਝਾਰ ਕਰਮ ਲੋਝਾ ਧਾਯੁ ਧਰਮਾਯਯ ਨਿਯੁ ਕਰਿਛਿਢਿ।

ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥

ਸੇਠਾਰੇ ਧਰਮਾਯਯ ਬਧੁਯਾਰੇ ਬਧੁ ਅਧੁਧਾਰੇ ਹੁੰ ਨਿਯੁ ਹੋਯਾਧ ਆਭ ਧੁਝ ਧਾਧਾਯੁ ਵਾਢਿ ਅਲਗਾ ਕਰਿ ਧਿਯਾਧਾਧ।

ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੂੜਿਆਰ ਮੁਹ ਕਾਲ੍ਹਰੈ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥

ਨਿਧਾਯੁ ਸੇਠਾਰੇ ਲੋਧ ਨਿਯੇਨਾਹਿ ਆਭ ਧੁਝ ਕਲਾ ਕਰਿ ਭਾਝਾਯੁ ਨਰਕਾਰੇ ਧਕਾਯਾਯ ਥਾਧ।

ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਯੇਥੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਚੋਰ ਨਾਮਰੇ ਅਨੂਰਭ ਥਾਵ, ਸੇ ਭਿੰਨਯਾਵ ਆਉ ਓਕ ਫ਼ਾਰਿਯਾਵ।

ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

ਪੁਰਖ ਜੀਵਰ ਕਰਮਰ ਲੇਖਾ। ਪਾਛੋਂ ਪਰਮਾਰਭਾ ਨਿਯੁਭ ਕਰਿਛੁਭਿ॥੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਐਕਾਕ ਮੁਖਲਾ 1 ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਚੋ' ਫ਼ਾਰਾ ਜਾਤ ਹੋਯਾਥ੍ਵਾ ਨਾਦ ਆਵਾ' ਕੇਵ ਆਯੁਯਜਨਕ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ ॥

ਚੋ' ਫ਼ਾਰਾ ਜਾਤ ਹੋਯਾਥ੍ਵਾ ਜੀਵ ਆਵਾ' ਜੀਵਕ ਓਰੇ ਥ੍ਵਾ ਭੇਦ ਮਖ ਕੀਚਿਤੁ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ ॥

ਕਿਯੋਨ ਪੁਕਾਰ ਰੂਪ ਆਵਾ' ਰਯਾ ਕਥ ਅਭੂਤ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤ ॥

ਸੇਥੋ ਜੀਵ ਯੋਵ ਨਯ ਰੂਯੁਥਾਵ, ਸਰੂ ਕੀਲ੍ਯੁ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥

ਪਵਨ ਆਉ ਜਲ ਮਖ ਕੀਲ੍ਯੁਰ ਕਾਰਣ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਕਥ ਆਯੁਯ ਯੋ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਅਥੋ ਅਭੂਤ ਖੋਲ ਖੋਲ੍ਯਾਵ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥

ਪਰਿਤ੍ਰਿਕ ਪੁਕੂਰਿ ਮਖ ਆਯੁਯਰ ਕੀਲ੍ਯੁ ਅਚੋ ਆਉ ਜੀਵਕ ਭਵ੍ਯੁਰ ਚਾਰੇ ਬ੍ਰੋਤ ਮਖ ਆਯੁਯ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥

ਜੀਵ ਯੋਥੋਂ ਪਵਾਰ੍ਯੋਰ ਬਾਵਰੇ ਲਾਗਿਛਿ, ਚਾਫ਼ਾ ਮਖ ਕੀਲ੍ਯੁਕਾਰਕ ਅਚੋ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੇਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੇਗੁ ॥

ਬੰਦਾਗ ਅਭਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਮਖ ਬਿਚਿਤੁ ਅਚੇ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੁਖ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਗੁ ॥

ਬੰਦਾਗਰ ਸ਼ੁਧਾ ਏਵੰ ਭੋਗ-ਵਿਕਾਸ ਮਖ ਆਗ੍ਯੰ ਅਚੇ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹ ॥

ਭਗਵਾਨਕ ਮਹਿਮਾ ਓ ਬੂਢਿ ਮਖ ਆਗ੍ਯੰ ਅਚੇ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਉਝੜ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਕ ਕੁਮਾਰਗਾਮੀ ਹੋਵਾ ਅਭਿ ਬਨਮਾਰਗੁ ਆਵਿਕਾ ਮਖ ਆਗ੍ਯੰ ਅਚੇ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੇੜੈ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੂਰਿ ॥

ਏਵਾ ਏਕ ਬਠ ਬਿਲਸਰ ਬਿਲਸ ਮੇ ਪਰਮਾਨੁ ਜੀਵਕ ਪਾਯਰੇ ਮਖ ਆਪਾਭਿ ਅਭਿ ਚਾਹਾ ਠਾਹੁ ਠਾਹੁ ਧੂਰੇ ਮਖ ਅਭਿ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੇ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਬੇਹਿ ਭਭ ਅਭੁਤ ਅਚੇ ਮਿਖ ਪਰਮਾਨੁ ਜੀਵ ਨੇਤਰੇ ਪੁਰਖ ਬੇਧੁਪਾਵ।

ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥

ਮਾਨਕ ਕਹੁਭਿ ਮੇ ਹੋ ਮਾਨਿਕ! ਚੋਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਬਿਲਸ ਬੇਧੁ ਮੂੰ ਆਗ੍ਯੰ ਚਕਿਤ ਹੋਯਾਯਾਭਿ।

ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੧॥

ਚੋਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਏਵਿ ਅਭੁਤ ਕੀਤੁਕੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਵਾਨ ਹੂੰ ਬੁਝਿਪਾਰੇ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਲਾ ॥1॥

ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਮਾਹਾ ਕਿਛਿ ਬੇਧਾਯਾਵ ਅਭਿ ਗੁਣਾਯਾਵ, ਏਵਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਭਰਿਤ ਅਚੇ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਬਾਰੇ ਹੂੰ ਭਲ ਏਵੰ ਬੁਝਰ ਬਾਰ ਅਚੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥

ਆਕਾਸ, ਪਾਤਾਲਰੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਹੂੰ ਮੁਕਤੁ ਅਭਿ ਅਭਿ ਏਵਿ ਬਾਰਾ ਬੁਝਿ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੂਪ ਅਚੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਭਾਰਾ ਹੁੰ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਗਿਰਿਯਤ ਯਥਾਹਿ ਧਾਰ੍ਮਿਕ ਗੁਣ ਅਰੇ ਆਭ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਬਰ੍ਹ ਬਿਚਾਰ ਅਰੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨ੍ਣੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਖਾਯਾ, ਪਿਯਾ ਆਦਿ ਪਿਥਾ ਅਰੇ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਅਰੇ।

ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਜਗਤਰ ਜੀਵਨ ਠਾਰੇ ਜਾਤਿ, ਰੰਗ ਆਦਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਭਿ।

ਕੁਦਰਤਿ ਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਭਲ ਆਦਿ ਮਨ ਧਾਰ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਮਾਨ ਆਦਿ ਅਭਿਮਾਨ ਧਾਰ।

ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਕੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਪਵਨ, ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਅਭਿ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਪਰਿਭੂ ਆਦਿ ਮਾਧਿ ਅਭਿ।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਆਪਣਾ ਬੰਦਾ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਰੇ, ਤੂੰ ਨਿਜ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਮਾਲਿਕ ਆਦਿ ਰਚਿਯਾ ਅਨੂ ਆਭ ਨਿਜ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮਰ ਕਾਰਣਨੂੰ ਤੇਰੇ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ ਤਾਕੇ ਤਾਕੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਜ ਬੁਧਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਬੁਝਿਯਾ ਦੇਖਿਯਾਭਿ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਯਾਗਾਮ ਅਰਥਿ, ਏਕ ਬਰ੍ਹਬਾਦਕ ਅਰਥਿ ਆਦਿ ਨਿਜ ਬਿਖਾਨ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹੁੰ ਬਹੁਕਿਭਿ ਕਰਿਯਾਭਿ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮਤਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਜਗਤਰੇ ਨਿਜ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ ਪਰੇ ਆਤਮਾ ਚਲਿਯਾ।

ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਦੁਨੀਆਰ ਪਦਾਰਥ ਕਰੇ ਭਾਵਿ ਚਲਿਯਾ, ਏਕਦੇਵਲੇ ਤਾਹਾਰ ਗਲਾਰੇ ਜੁਝਾਰ ਯਥਾ ਧਿਯਾਯਾ ਆਭ ਪਦਾਰਥ ਧਰੇ ਆਗਯਾ ਨਿਯਾਯਾ।

ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਬੇਠਾਹੇਰੇ ਚਾਹਾਰੇ ਕਰਮੇਰੇ ਬਿਚਾਰੇ ਕਰਮਾਯਾਵ ਆਭ ਚਾਹਾਕੂ ਵਧਾਯ ਚਾਹਾਰੇ ਲੇਖਾ ਰੂਝਾਯਾਵ।

ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਦੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ ॥

ਹੋਵੇ ਚਾਹਾਕੂ ਧਭੁ ਮਿਲਿਥਾਵ, ਬੇਠੇਠੇਵੇਲੇ ਚਾਹਾਕੂ ਕੋਈਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਿਲੇਨਾਹੁ, ਆਵੇ ਚਾਹਾਰੇ ਕੁਧਨ ਕੀਵੇ ਗੁੰਗਿਰ?

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਜ਼ਾਨਾਹੁਨ ਮਨੁਸ਼ਾ ਮਿਥੇ ਧੂਲੀਭ ਯਾਵਨ ਵਧਾਯੇਰੇ ਨਭੁ ਕਰਿਧੀਵ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਐਕਾਕ ਮੁਖਲਾ 1 ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥

ਪੁਰੁਖ ਭਯਰੇ ਹੁੰ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰੇਰੇ ਧਰਨ ਵਰਧਾ ਚਾਲਿ ਰਹਿਥਾਵ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਧਰਮਾਨੁਖ ਭਯਰੇ ਹੁੰ ਅਨੇਕ ਧਰਿਥਾ ਵਹਿਥਾਵ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥

ਚਾਹਾਕੂ ਭਯਰੇ ਹੁੰ ਅਗਨਿ ਮਿਥੇ ਕਾਧੀ ਕਰਿਥਾਵ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥

ਭਯਰੇ ਹੁੰ ਧਰਿਥੁ ਭਾਰੇਰੇ ਧਰਿ ਰਹਿਥਾਵ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥

ਧਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਵੇਗਰੇ ਹੁੰ ਯੁਧੁ ਵਾਧਲ ਵਰਿ ਮਭੁਕ ਭਧਰੇ ਵੋਝ ਨੇਯ ਚਾਲਿਥਾਵ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥

ਪੁਰੁਖ ਭਯਰੇ ਹੁੰ ਧਰਮਾਯ ਚਾਹਾਕੂ ਧਾਰੇਰੇ ਧਾਥਾਭਿ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥

ਪੁਰੁਖ ਭਯਰੇ ਹੁੰ ਧੂਰੀ ਆਵੇ ਚੰਦੁ ਬਯੁਯ ਧਾਥਾਭਿ।

ਕੇਹ ਕਰੇੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਚਾਲਿਕਾ ਪਰੇ ਮਖ ਯਾਤ੍ਰਾਰ ਅੰਤੁ ਜਥਾਵਾ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰ ਨਾਥ ॥

ਬਿਯ, ਰੂਯ ਦੇਵਤਾ ਏਵੰ ਨਾਥ-ਯੋਗੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲੇ ਹੋ ਬਿਚਰਣ ਕਰਿਯਾਓ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲੇ ਹੋ ਆਕਾਸ ਚਾਰਿਯਾਏ ਪੁਸ਼ਾਰਿਤ ਹੋਯਾਓ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੇਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲੇ ਹੋ ਬਠ ਬਠ ਯੋਯਾ, ਮਹਾਬਲੀ ਏਵੰ ਬੂਰਬੀਰ ਕ੍ਰਿਯਾਗੀਲ ਅਚਰਿ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਲੇ ਹੋ ਜੀਵ ਜਗ੍ਹਾ ਮਰਣ ਚਕ੍ਰੇ ਰਹਿਯਾਵਾ।

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯ ਭਲੇ ਹੋ ਬਹੁਲ ਭਾਗਯ ਨਿਰੰਤ ਕਰਿ ਰਹੁਯਾਓ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਬਚਯਬਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਨਿਰੰਕ ਅਚਰਿ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਬਚਯਬਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਨਿਰੰਕ ਅਚਰਿ, ਆਯ ਰਾਮ ਭਲਿ ਕੇਤੇ ਤਾਯਾ ਚਰਣੇ ਪੂਰਿ ਅਚਰਿ।

ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕ੍ਰਿਸ਼-ਕਾਯਾ ਲੀਲਾਰ ਅਨੇਕ ਕਾਯਾਗੀ ਹੂਨਿਆਰੇ ਪੁਰਾਣਿ ਅਯ ਆਯ ਕੇਤੇ ਪਛਿਤ ਵੇਦਕੁ ਭਯਾਰਣ ਕਰੁਯਾਓ।

ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿਰਿ ਮੁਰਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਅਨੇਕ ਭਿਕਾਰੀ ਨਾਚਿਕਾ ਵਾਲਾ ਅਯ ਆਯ ਵਾਰਦਾਰ ਤਾਲੇ ਝੂਨਿਆਓ।

ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ ॥

ਰਾਬਪਾਰੀ ਵਯਾਰਕੁ ਆਇਥਾਵ ਆਉ ਨਿਥਾ। ਰਾਬ ਵੇਯਾਯ ਥਾਵ।

ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥

ਬੋ ਰਾਜਾਰਾਣੀ ਹੋਯਾਯ ਗਾਨ ਕਰਿਥਾਵ ਆਉ ਓਲਠ ਪਾਲਠ ਕਹਿਥਾਵ।

ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ ॥

ਬੇ ਲਖੇ ਚਕਾਰ ਕਾਨਰ ਕੂਝਲ ਖਰਾ ਲਖੇ ਚਕਾਰ ਹਾਰ ਪਿਥਿਥਾਵ।

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯੇਯੋਂ ਗਰੀਰ ਭਧਰੇ ਬੇ ਆਭੁਖਿਥਾਵ, ਬੇਹੁ ਗਰੀਰ ਪਰੇ ਪਾਯੋਂ ਹੋਯਾਯ।

ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥

ਯਾਨਰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਕੇਵਲ ਕਥਾਏ ਬੁਝਨਾਹੁ, ਖੁਆਰ ਕਥਨ ਕਰਿਵਾ ਲੂਝਾ ਭਲਿ ਕਠਿ ਅਰੇ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥

ਯਦਿ ਭਗਵਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਯਾਯ, ਤਾਹਾਏਲੇ ਹੁੰ ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਯਾਯ, ਅਨਧ ਚਤੁਰਤਾ ਖਰਾ ਛਲ, ਕਧਰ ਨਾਗ ਕਰਿਥਾਯ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯਦਿ ਦਲਾਨੁ ਪੁਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵ੍ਰਿਥਿ ਪਾਰਗ ਕਰਥਿ, ਤਾਹਾਏਲੇ ਤਾਹਾਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਾਰਾ ਬਯਾ ਗੁਰੂਕ ਲਵਯੁ ਹੋਯਾਯ।

ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਖਹਿ ਯਾਵਾਨ੍! ਅਨੇਕ ਯੁਗਰੇ ਪਧੁਭੁਥੁ ਰਹਿਥਾਵ, ਪਰਥੁ ਬਧਗੁਰੂਕ ਗਰਗਰੇ ਆਇਲੇ ਤਾਹਾਕੁ ਬੇਹੁ ਬਧਾਗੁਰੂਰ ਗਯਰ ਭੇਧ ਗੁੰਘਾਯਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ॥

ਹੋ ਬੰਬਾਰਰ ਬਬੂ ਲੋਕ! ਧਾਨ ਬਹਿਠ ਗੁੰਘ, ਬਧਗੁਰੂਕ ਭਲਿ ਰਠ ਕੇਹੁ ਧਾਤਾ ਨਾਹਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਯੇਥੋਂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਨਿਯਮ ਨਨਰੂ ਅਥਾ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਖਿਆਵ, ਤਾਹਾਕੂ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਿਯਾਓ ਆਉ ਬਯਾ ਗੁਰੂਕ ਮਾਖਮਰੂ
ਬਯਾਯਰ ਧੁਰਿਤੁ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੪॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂ ਹੋ ਬਯਾਯਰ ਰਹਬਾਯਕੂ ਰੂਝਿਯਾਵ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ੋਕ ਮਯਲਾ 1 ॥

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨੁ ਗੋਪਾਲ ॥

(ਯੇਧਰਿ ਰਾਬਯਾਰੀ ਰਾਬ ਕਰਿਯਾਵ, ਬੇਧਰਿ ਹੋ ਧਰਮਾਨੁਕ ਮਖ ਰਾਬਲੀਲਾ ਹੋਯਾਯਾਵ) ਏਹਿ
ਰਾਬਲੀਲਾਯੇ ਅਯ ਬਯਲ ਨੂਤ ਕਰੁਧੁਰਾ ਗੋਧੀ ਯਾਯਾਓ ਆਉ ਬਾਰਾ ਧੁਰ ਕਾਯਾ-ਗੋਧਾਲ ਯਾਯਾਓ।

ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ ॥

ਧਰਨ, ਧਾਥੀ ਅਥੀ ਏਹਿ ਰਾਬਲੀਲਾਯੇ ਧਾਧਰ ਅਯੁਯਯ ਅਧੇ ਆਉ ਬੂਧੀ ਏਥਾ ਚਧੁ ਅਧਧਾਰ ਧਾਰਯ ਕਰੁਧੁਰਾ
ਨਧ ਅਧੇ।

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਬਯਯ ਧਰਿਧੁਰੀ ਨਾਧਕ ਕਰਿਯਾ ਬਾਲਾਰ ਮਾਲ, ਧਨ ਅਧੇ, ਧਰਧੁ ਏਥਾ ਬਧੁ ਯਯਾਲ ਹੋ ਅਧੇ।

ਨਾਨਕ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥੧॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਯਾਨ ਬਿਧੀਨ ਧੁਨੀਯਾ ਏਹਿ ਨਾਧਕਯੇ ਲੂਧਿ ਹੋਯਾਯਾਵ ਆਉ ਧਧਧੂਧ ਤਾਹਾਕੂ ਨਿਯਰ ਗੁਰਾ
ਬਯਾਯਾਵ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਯਲਾ 1 ॥

ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥

ਬਯਾਯਰ ਅਯੁਧ ਬਿਧਧੁਨਾ ਯੇ ਚੇਲਾ ਤਾਲ ਬਯਾਵ ਆਉ ਤਾਹਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਧਿਯਾਵ।

ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ ਫੇਰਨਿ ਸਿਰ ॥

ਬੇ ਧੁਯੁਰ ਬਾਥੀ ਨਿਯ ਗੋਧੁ ਹਲਾਯ ਯਾਵ ਆਉ ਮਯੁ ਹੋਯ ਨਿਯ ਮਯੁਕ ਧੁਲਾਯ ਯਾਵ।

ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥

ਤਾਹਾਰ ਮਝਕ ਭਪਰੇ ਖੂਨਿ ਪਫਿਯਾਵ।

ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

ଏਹਿ ਭਯਾਵਾ ਦੇਖੁ ਲੋਕਮਾਨੇ ਹੁਬਿਯਾਛਿ ਆਭ ਘਰਕੂ ਚਾਲਿ ਯਾਇਛਿ।

ਰੇਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਰੋਟਿ ਪਾਛੈ ਸੇ ਤਾਲ ਮਿਲਾਯਾਵ।

ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ॥

ਸੇ ਨਿਯੇ ਖਰਿਉਰ ਭਪਰੇ ਨਿਯਕੂ ਧੋਪਾਛਿ ਯਾਵ।

ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ ॥

ਬੰਬਾਰਰ ਮਝ ਭਪਰੇ ਨਾਚਕ ਕਰੂਧ੍ਵਾ ਭੀਵ ਗੋਪੀ ਘਰੋ ਕਾਛਾ ਬਨਿ ਗਾਨ ਕਰਿਯਾਵ।

ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥

ਬੀਤਾ, ਰਾਛਾ ਰਾਮ ਬਨਿ ਗਾਯਾਛਿ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਕਿਨ੍ਹੁ ਨਿਭੰਜ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਬਧਾ ਅਰੇ,

ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਹਿੰਦੁ ਬੰਦੂਕੁ ਬੰਦੂਕੁ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁਛਿ।

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ ॥

ਯੇਯੋ ਸੇਵਕਕਰ ਭਾਗਯ ਭਧਨੁ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਸੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ।

ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮਰ ਆਗਾ ਯਾਵ, ਤਾਹਾਰ ਰਾਉ ਬੂਧਰ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹਿੰਦੁ ਗੁਰੁ ਬਿਚਾਰਯਾਰਾ ਧਾਰਾ ਏਹਿ ਚਿੰਨਾ ਚਿੰਨ੍ਹਯਾਵ,

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥

ਧੰਨਾਨੂ ਬਾਮਨੀ ਨਿਯ ਕੂਪਾ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਧਾਰਾ ਹ੍ਰਿੰ ਤਾਬਾਨੂ ਸੁਭਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਓ।

ਕੇਲੂ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥

ਅਨੇਕ ਘੜਾ, ਚਰਘਾ, ਚਕੀ ਅਛਿ;

ਥਲ ਵਾਰੇਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ ॥

ਮਰੂਭੂਮਿਰੇ ਪਵਨ ਭਭੰਗੀ ਮਖ ਅਨੇਕ ਅਛਿ।

ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥

ਅਨੇਕ ਨਰੂ, ਘਰਾਂ ਅਨ ਕਾਫਿਰਾ ਜਨੁ ਅਛਿ,

ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ ॥

ਪਸ਼ਾ ਭਭਿਰਾ ਬਮਲਰੇ ਬਿਗ੍ਰਾਮ ਨਿਖ ਨਾਹ੍ਰਿ,

ਸੂਐ ਚਾੜਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ ॥

ਕੇਤੇ ਜਨੁ ਲੂਖਾਰ ਗ੍ਰੰਥਿਰੇ ਰਝੁ ਰੂਲਾਯਾਖ।

ਨਾਨਕ ਭਉਦਿਆ ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰੂਲਾਯਾ ਵਾਲਾ ਘਰਾਂ ਯਦੁਰ ਕੌਗਬਿ ਅਭ ਨਾਹ੍ਰਿ।

ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੇਇ ॥

ਯੇਭੋ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਯਾਰ ਬਧਨਰੇ ਧਰਿਯਾਖ, ਤਾਬਾਨੂ ਭਗਵਾਨ ਘਰਿ ਕਰਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਰੂਲਾਯਾ ਧਾਇਯਾਓ।

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੇਇ ॥

ਨਿਯੋ ਕਰਿਯੁਰਾ ਕਰਿ ਅਨੂਬਾਰੇ ਹ੍ਰਿੰ ਪੁਰੋਖਾਯਾ ਜੀਵ ਨੂਤਨ ਕਰਿਯਾਖ।

ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੇਇ ॥

ਭਗਤਰ ਮੋਹਿਨੀਰੇ ਧਰਿ ਯਿਖ ਨਚਿ ਨਚਿ ਹੁਇਯਾਖ, ਪਰਤੁ ਬੇ ਮੂਰਖਰ ਬਮਲਰੇ ਕੁਧਨ ਕਰਿਯਾਖ।

ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ ॥

ਬੇ ਭਭਿ ਯਾਯ ਮਖ ਬਝਿਯਾਰੇ ਨਾਹ੍ਰਿ ਆਯ ਨਾ ਹ੍ਰਿੰ ਕੌਗਬਿ ਬਿਭਿ ਹਾਬਲ ਕਰਿਯਾਰੇ।

ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਜਾਚਿਰਾ ਘਰੰ ਕੂਧਿਰਾ ਮਨਰ ਆਗੁਹੁ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਜਾਨਕ! ਯਾਹਾਰ ਝੁਧਰੇ ਪੁਛੁਕ ਭਲੁ ਵਿਧਾਮਾਨ ਥਾਵ, ਭਾਹਾਰ ਝੁਧਰੇ ਹੂੰ ਭਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਥਾਵ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਭਭਿ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪੁਛੁ! ਭੋਰ ਜਾਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਰੇ ਆਭ ਭੋਰ ਜਾਮ ਝਰਗ ਕਰਿਲੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਰਕੇਰੇ ਪਭੇ ਜਾਹੂੰ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਜੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਪ੍ਰਾਥ ਘਰੰ ਭਨ ਬੇਹੁ ਪੁਛੁਕ ਪੁਧਭ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਬੇ ਧਿਅਭਿ, ਯਾਵ ਭਾਹਾ ਖਾਯਥਾਵ, ਅਧਧ ਕਿਛਿ ਕਹਿਰਾ ਨਿਰਪੰਕ ਅਰੇ।

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਥ! ਯਧਿ ਭੂ ਨਿਯ ਭਲੁ ਚਾਹੂੰ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਪ੍ਰਥਧ ਕਰੰ ਕਰ ਆਭ ਵਿਨਾਭ ਰੂਹ।

ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ ॥

ਯਧਿ ਕੋਠਿਧਿ ਯੋਰਾਯਾਰ ਮਨੁਸ਼ਧ ਵਾਰਥਕਧਕੂ ਧੂਰੇਰੇ ਰਥੁਵਾਕੂ ਚਾਹੂੰ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਮਧ ਵਾਰਥਕਧ ਨਿਯ ਵੇਰਗ ਧਾਰਗ ਕਰਿ ਆਬਿਥਾਵ।

ਕੇ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥੫॥

ਯੇਵੇ ਮਨੁਸ਼ਧ ਯਾਵਨਰ ਬਮਲ ਧੂਰ। ਹੋਯਯਥਾਵ, ਭਾਹਾਹੇਲੇ ਧੂਨਿਥਾਹੇ ਕੇਹੁ ਰਹਿ ਪਾਰਿਵੇ ਜਾਹੂੰ, ਅਧਾਭ ਆਯੂ ਧੂਥੁ ਹੇਲੇ ਮੂਧੁ ਪ੍ਰਾਧੁ ਹੋਯਯਥਾਵ॥5॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਯੋਕ ਮਯਲ 1 ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਕੂ ਥਾਰਿਯਭਰ ਪ੍ਰਥਾਵ। ਬਰੂਠਾਯੂ ਭਲੁ ਲਾਗਿਥਾਵ ਆਭ ਬੇ ਭਾਹਾਕੂ ਪਭਿ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿਥਾਵ।

ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥

ਮੁਬਲਮਾਨ ਏਹਾ ਮਾਨਓ ਯੇ ਯੁਧਾਯਾ ਪੁੰਨ ਵਧਿ ਸੇ ਅਰੇ ਯਿਐ ਆਲਿਖਾਯਾ ਵਰਜਿ ਕਰਿਐ। ਪਾਯੋ ਗਰਿਯੋਤ
ਗੁਣਗ ਕਰਿਐ।

ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹਿੰਦੂ ਗਾਥਾ ਬਾਰਾ ਪੁਰਾਣਾਨਾ ਭਗਵਾਨਯਾ ਬੂਝਿ ਕਰਿਐ। ਯਾਤਰਾ ਰੂਪ ਅਨੰਤ ਬੁਧਰ ਅਰੇ।

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ ॥

ਸੇ ਭਾਈ ਬਾਨਰੇ ਬਾਨ ਕਰਿਐ। ਦੇਵਭਾਯਾ ਮੁਖਿ ਪੂਜਾ-ਅਰਜਾ ਕਰਿਐ। ਆਯੁ ਚਰਨਰ ਬੁਧਿਯੋ ਪੁਰੋਗ
ਕਰਿਐ।

ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਯੋਗੀ ਬਾਧਾ ਲਗਾਯੋ ਨਿਰੰਗ ਪੁਰੁਖ ਧਾਨ ਕਰਿਐ। ਆਯੁ ਕਰੁਣਾ 'ਅਲਖ' ਨਾਮਰੇ ਭਾਯੋ।

ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਅਲਖ ਪੁਰੁਖ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੇ, ਭਾਯਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਅਰੇ। ਆਯੁ ਏਹੇ ਦੂਜਿਆ ਹੋ ਭਾਯਾ ਗਰੀਰ ਅਰੇ।

ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਧਾਨੀਰ ਮਨਰੇ ਬਭੋਭ ਭਵੁਨੁ ਬੋਝਾਯਾ। ਆਯੁ ਸੇ ਧਾਨ ਦੇਵਾ ਵਿਸ਼ਨੁਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿਐ।

ਦੇ ਦੇ ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੁਣਾ ਸੇਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਪਰਭੂ, ਪੁਰੁਖ ਧਾਨਰ ਧਾਨਬਰੁਪ ਬਭੋਭ ਗੁਣ ਮਾਗਿਐ। ਆਯੁ ਅਭਿਲਾਖ ਕਰਿਐ। ਯੇ ਬੰਬਾਰ ਭਾਯਾ
ਗੋਭਾ ਕਰਿਐ।

ਚੇਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂੜਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥

ਚੋਰ ਵਧਿਚਾਰੀ ਭਯਾ ਮਿਥਾ। ਆਚਰਣ ਬਾਲਾ। ਪਾਪੀ ਵਿਕਾਰੀ। ਏਧਰੇ ਲੋਕ ਮਖ ਅਭਭਿ,

ਇਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਉ ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥

ਯਾਤਾ ਕਿਛਿ ਭਾਯਾ ਪਾਧਰੇ ਧੁਲਾ, ਕਰਮ-ਧਾਨ ਭੋਗਿ ਏਠਾ ਖਾਲਿ ਹੋ ਚਾਲਿਯਾ। ਕਰ ਸੇ ਕਿਛਿ ਗੁਣ ਕਰਮ
ਕਰਿਛੇ?

ਜਲਿ ਬਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥

ਬਰੁਦੁ, ਪਰਿਭਾ, ਦੇਵਭਾ, ਲੋਕ, ਬ੍ਰਹਮ, ਚੰਦ੍ਰ ਏਵਾ ਭਾਯਾ ਧੁਲਾ। ਏਹੇ ਭਗਤਰੇ ਅਨੰਤ ਭਾਵ ਰਹਿਐ।

ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰଭੂ! ଏਹੀ ਜੀਵ ਯਾਹਾ ਕਿੱਛਿ ਕਹਿਥਾਵ, ਤੂੰ ਭਾਹਾ ਯਾਹਿਥਾਯ, ਤੂੰ ਹੂੰ ਭਰਨ-ਪੋਸਨ ਕਰਿਥਾਯ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹਿਮਾ-ਸ਼ੁਭਿ ਕਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਧਾ ਲਾਗਿ ਰਹਿਥਾਵ ਆਯ ਭਾਹਾਯ ਵਧਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਭਾਹਾਯ ਆਧਾਰ ਅਰੋ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਬੇ ਗੁਣਵਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਾਢਿਰ ਚਰਨਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਬਧਾ ਆਨੰਦਰੇ ਰਹਿਥਾਵ॥1॥

ਸ: ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਹਆਰ ॥

ਮੂਬਲਮਾਨ ਯੇਵੇ ਮਰਿਥਾਵ, ਬੇਭੇਵੇਯੇ ਭਾਹਾਰ ਚਰਮਰ ਮਾਰਿ ਬਨਿਥਾਵ, ਕਿਛੁ ਯੇਵੇ ਬੇਹਿ ਮਾਰਿ ਕੂੜਾਰ ਪਾਭਕੂ ਆਬਿਥਾਵ, ਭਾਹਾਬੇਯੇ

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਬੇ ਅਧ੍ਰੇ ਪਾਤ੍ਰ ਅਵਾ ਯੋਗਾ ਬਨਾਯਥਾਵ, ਆਹਾ ਯੋਗਿ ਮਾਰਿਰੇ ਕ੍ਰਮਨ ਕਰਿਥਾਵ।

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੇਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

ਬਿਚਰਾ ਮਾਰਿ ਯੋਗਿ ਕ੍ਰਮਨ ਕਰਿਥਾਵ ਆਯ ਅਯਾਰ ਭਾਹਾ ਯੋਗਰੇ ਪਭਿਥਾਵ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੇ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੁਯੋ ਯੇ ਯੇਯੋ ਕਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਹਿ ਬਾਬਾਰ ਬਨਾਯਯੋ, ਬੇ ਭਾਹਾਰ ਯੋਧ ਯਾਹਿਯੋ ਯੇ ਯਾਯਯਾ। ਯੋਯ ਅਰੋ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਯਭਿ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਬਯਾ ਗੁਰੂਯ ਬਿਨਾ ਕੋਯੋਬਿ ਮਨੁਸ਼ਕੂ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਧੁ ਬੁਧਿ ਨਾਹਿਨ ਆਯ ਨਾ ਕੇਵੇ ਬੇਵੇ, ਕਾਰਨ

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕ ਅਭਰਮਨੇਰੇ ਪੁਰੁ ਨਿਯਕੁ ਰਖੁਛੁਛਿ, ਸ੍ਰੀ ਏਵਾ ਪੁਰਖਸ ਭਾਵਰੇ ਬਮਭੁਯੁ ਕਹਿ ਗੁਣਾਯੁਛਿ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਸਿੰਘ ਨਿਯ ਅਭਰਨੁ ਬਾਬਾਨਿਕ ਮੋਹਾਕੁ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਯੁਛਿ, ਬੇ ਬਦਗੁਰੂਕ ਬਹਿਤ ਮਿਥੀ ਸੁਭੁ
ਬੋਯਾਯੁਛਿ।

ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਭਭਮ ਬਿਚਾਰ ਏਵਾ ਸੇ ਸਿੰਘ ਨਿਯ ਚਿਤੁ ਬਥਯਰੇ ਲਗਾਯੁਛਿ, ਬੇ ਭਗਤਰ ਭਾਵਨ ਵਾਤਾ ਪੁਰੁਯੁ
ਪਾਯੁਛਿ॥6॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਕ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਭਗਤਕੁ ਆਬਿਛਿ ਆਭ ਅਭਾਕਾਰਨੁ ਬ੍ਰਿ ਭਗਤਨੁ ਚਾਨਿਯਾਵਾ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥

ਬੇ ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਭਨੁ ਨੇਯੁਛਿ ਆਭ ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਿ ਮਰਿ ਯਾਯੁਛਿ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥

ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਿ ਬੇ ਕਾਭਾਕੁ ਕਛਿ ਦੇਯੁਛਿ ਆਭ ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਿ ਕਾਭਾ ਠਾਨੁ ਕਛਿ ਨੇਯੁਛਿ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਅਭੰਨ ਕਰਿਛਿ ਆਭ ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਿ ਚਾਭਾ ਬਰਾਯੁਛਿ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਬੂਝਿਆਰੁ ॥

ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਿ ਬਥਯਵਾਦਾ ਆਭ ਮਿਥਯਾਵਾਦਾ ਬਨਿਯਾਵਾ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਿ ਬੇ ਪਾਪ ਏਵਾ ਪੁੰਨਯਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਯਾਵਾ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥

ਅਭਾਕਾਰਰੇ ਬ੍ਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਕ ਅਥਵਾ ਸੂਰਗਰੇ ਭਨੁ ਨੇਯੁਛਿ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚਿ ਰੇਵੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰରେ ਹੂੰ ସେ କੇବେ ਹସਿਆਵ ਆਭ ਅਹੰਕਾਰରେ ਹੂੰ ਸੇ ਕੇਵੇ ਕ੍ਰਮਨ ਕਰਿਆਵ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੇਵੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰରେ ਠਾਰ ਮਠਿ ਪਾਪਰੇ ਭਰਿ ਯਾਵ ਆਭ ਅਹੰਕਾਰରେ ਹੂੰ ਨਿਯ ਪਾਪਕੂ ਚਾਪੰ ਛਾਨਰੇ ਗੁਭ ਕਰਿਆਵ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੇਵੈ ॥

ਸੇ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਨਿਯ ਯਾਤਿ ਮਖ ਹਰਾਯ ਧਾਵ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮੂਰਖ ਆਵੰ ਰੂਢਿਮਾਨ ਬਨਿਆਵ।

ਮੇਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਕਿਨ੍ਹੁ ਸੇ ਮੋਸ਼ ਆਵੰ ਮੁਕਤਿ ਬਾਰ ਮਰਨ੍ਹੁ ਯਾਗੇ ਨਾਹਿ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥

ਸੇ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਹੂੰ ਮਾਯਾਕੂ ਬਧ ਭਾਵਿਆਵ ਆਭ ਅਭਿਮਾਨਰੇ ਹੂੰ ਆਯਾਕੂ ਰੂਸਰ ਛਾਯਾ ਭਲਿ ਮਿਧਾ ਭਾਵਿਆਵ।

ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਾਰਦ੍ਵਾਰ ਯੋਜਿਰੇ ਯਨ੍ਹੁ ਨੇਯਿਆਵ।

ਹਉਮੈ ਬੂਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥

ਯਦਿ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਪੁਭੁਯ ਬਾਰ ਪਾਯਾਯਾਵ।

ਗਿਆਨ ਵਿਹੁਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂਝੈ ॥

ਅਨਧਾ ਯਾਨਵਿਹਾਨ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦਰੇ ਧਰਿਆਵ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਭੁਯ ਬੁਭੁਧ ਅਨੁਬਾਦੇ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਭਾਗਯ ਲੇਖਾ ਯਾਯਾਯਾਵ।

ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥੧॥

ਮਨੁਸ਼ਯ ਯੋਧਰਿ ਬਿਚਾਰਧਾਰਾ ਰਝੁਧਾਵ, ਸੋਧਰਿ ਹੂੰ ਬਧਯਕੂ ਮਾਨਿਆਵ ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਕਤੀ ੨ ॥

ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਏਹਾ ਬੁਭਾਵ ਯੇ ਮਨੁਸ਼ਾ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਹੂੰ ਕਰਮ ਕਰਿਥਾਵਾ।

ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੇਨੀ ਪਾਹਿ ॥

ਏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਭਾਵਯੋ ਬੰਧਨਰੇ ਕਾਰਣ ਅਠੇ, ਏਥੁਪਾਯੋ ਭਾਵ ਬਾਰਨਾਰ ਯੋਨਿਰੇ ਆਇਥਾਵਾ।

ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥

ਬਾਸ਼ਤਰੇ ਏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਕੇਭੋਲ੍ਹਾ ਭਵਨੁ ਹੋਇਥਾਵਾ ਆਭ ਕੇਭੋ ਯੁਕ੍ਤਿ ਏਹਾ ਭਵਨੇ ਪੁਰਿਬੰਧਕ ਲਗਾ
ਯਾਇਥਾਵੇ?

ਹਉਮੈ ਏਹੇ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਭਯੋ ਯੇ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਰਣਨੁ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਭ ਪੂਰ੍ਵ ਕਰਮ ਅਨੁਬਾਧੇ ਪਥਭੁਝ ਹੋਇਥਾਵਾ।

ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੇਗੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਏਕ ਧਾਯੋ ਰੋਗ ਅਠੇ, ਪਰਭੁ ਏਹਾਰੇ ਭਵਨਾਰ ਮਖ ਏਥੁਰੇ ਬਾਧਿਲ ਅਛਿ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਯਦਿ ਪੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪਾਰਣਿ ਕਰਭਿ, ਭਾਸ਼ਾਯੋ ਮਨੁਸ਼ਾ ਗੁਰੁਕਾ ਸ਼ਬ ਅਨੁਬਾਧੇ ਕਰਮ ਕਰਿਥਾਵਾ।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹਭਿ ਯੇ ਹੋ ਲੋਕਮਾਨੇ! ਗੁਣ, ਬੰਧਨ ਬਾਰਾ ਏਹਿ ਅਹੰਕਾਰਰੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਇਥਾਵਾ।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਈਂ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਯੇਵ ਏਕ ਪਰਮ ਬਥਾਰੇ ਹੂੰ ਖਾਜ ਕਰਿਥਾਵਾ, ਬੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੇਬਾ-ਭਭਿਰੇ ਹੂੰ ਲਾਗਿਥਾਵਾ।

ਓਨ੍ਹੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਬੇ ਕ੍ਰਿਪਾਰੇ ਨਿਭ ਪਾਧ ਰਙੇ ਨਾਹਿ ਆਭ ਗੁਣ ਕਰਮ ਏਵਾ ਧਰਮ ਕਰਿਥਾਵਾ।

ਓਨੀ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨ੍ਹ ਪਾਈ ਬੋੜਾ ਖਾਇਆ ॥

ਬੇ ਦੂਨੀਆਰ ਵਸਨਕੂ ਛਿਨ ਕਰਿਯਾਵ ਆਭ ਅਭ ਅਨ ਖਾਇਯਾਵ।

ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ! ਤੂੰ ਹੂੰ ਮੁਖਾਨ ਵਾਹਿ ਅਰੁ, ਹਿੰਦ ਨਿਭਾ ਵਾਨ ਦੇਵਕਯਾਵ।

ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੭॥

ਮੁਖਾਨ ਪੁਰੁਖ ਗੁਣਬੂਟਿ ਕਰਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਕੀਭੈ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਯਾਵ ॥7॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕਾ ਮੁਖਲਾ 1 ॥

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਖ, ਰੂਪ, ਚਾਪ, ਚਰ, ਮੇਘ, ਸ਼ੇਰ

ਦੀਪਾਂ ਲੇਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ ॥

ਵ੍ਰਾਹ, ਲੇਲਾ, ਖੰਡ, ਰੁਝਾਇ,

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਈ ਸੇਤਜਾਂਹ ॥

ਅੰਡ, ਜੇਰ, ਬੇਬੇ, ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ਭੋਜਨ,

ਸੇ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਰ ॥

ਬਰੋਗਰ, ਪਾਸਾਭਰੇ ਰਸੁਪ੍ਰਵਾ ਬਰੁ ਜੀਵਨਾ ਬਾਘਾ ਪਰਮਾਨੁ ਹੂੰ ਜਾਣੀਯਾਓ।

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਹੂੰ ਜੀਵਨੁ ਜਾਤ ਕਰਿ ਚਾਹਾਰ ਭਰੋਗ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਓ।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ ॥

ਯੇਭੈ ਕਰਮੁ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਓ, ਬੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਚਿੰਤਾ ਖਾਣਾ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਓ।

ਸੇ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ ॥

ਯੇਭੈ ਕਰਮੁ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯਾਓ, ਬੇ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਚਿੰਤਾ ਖਾਣਾ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਿਯਾਓ।

ਤਿਸੁ ਜੇਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਗਵਾਨ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਅਰਥੇ, ਤਾਹਾਯੁ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਚਿਤ ਪੁਗਾਏ ਅਰੇ, ਤਾਹਾਯੁ ਵਰਵਾਰੇ ਅਰੇ
ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਦੇ ਝਰਨੇ ਬਿਨੁ ਟਿਕਾ ਵਧੇ ਪਛਤਾ ਪਿਥੇਵਾਰੇ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯੁ ਕੀ ਅਰੇ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਲਖੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖਦੇ ਹੋਇਆਉ, ਲਖੇ ਹੂੰ ਗੁਣਿਰੇ ਬੁਧਿ, ਲਖੇ ਹੂੰ ਆਨ ਖਾਨ ਵਧੇ ਪ੍ਰਾਣੀਰੇ ਪਾਠ
ਪਛਿਆਉ, ਤਾਹਾਯੁ ਮੇਰੇ ਮਖ ਬਹੁ ਕਾਧੇ ਅਰੇ।

ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣੁ ॥

ਤਪਿ ਆਨਰੇ ਲਖੇ ਹੂੰ ਤਪ ਕਰਾਇਆਉ ਤਪਾ ਭਯਾਨਕੁ ਯਾਯੁ ਬਾਭਾਵਿਕ ਯੋਗ ਕਰਾਇਆਉ,

ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣੁ ॥

ਲਖੇ ਬਾਹੁਬਲੀ-ਬੁਧਵਾਰੇ ਬੰਗੁਰੇਰੇ ਦੇਖਾਇਆਉ ਤਪਾ ਰੰਗੁਰੇਰੇ ਵਾਰਿਗੇ ਪ੍ਰਾਧ ਕਰਿਆਉ,

ਲਖ ਸੂਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਲਖੇ ਹੂੰ ਗੁਣਿਰੇ ਬੁਧਿ, ਲਖੇ ਹੂੰ ਆਨ ਖਾਨ ਵਧੇ ਪ੍ਰਾਣੀਰੇ ਪਾਠ ਪਛਿਆਉ, ਤਾਹਾਯੁ ਮੇਰੇ ਮਖ ਬਹੁ ਕਾਧੇ
ਅਰੇ।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥

ਕਾਰਣ ਯੇਯੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਹਿ ਭਗਤ ਬਨਾਯੋਯੋ, ਬੇ ਭਾਵਰੇ ਭਯੁ ਮਰਣ ਨਿਰੰਗੇ ਕਰਿਯੋਯੋ।

ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾਵੇ ਹੂੰ ਬਿਨੁ ਚਿਤ ਪਾਵ, ਆਉ ਬਹੁ ਚਰਚੇ ਮਿਥਾ ਅਰੇ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਏਕ ਤੂੰ ਹੂੰ ਬਾਕੀ ਮਾਲਿਕ ਅਰੁ, ਯਿੰ ਪਰਮ ਬਧਾਰ ਪੁਸਾਰ ਕਰਿਛੁਓ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨ੍ਹੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਤੂੰ ਬਧਾਰ ਦੇਓ, ਬੇ ਹੂੰ ਬਧਾਰਕੂ ਪੁਾਉ ਕਰਿਯਾਵ ਆਓ ਬੇ ਬਧਾਰ ਕਰਿ ਕਰਿਯਾਵ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਯੇਯੋਂ ਭਾਵਕੂ ਬਧਾਰਕੂ ਮਿਲਿਯਾਓ, ਭਾਹਾਕੂ ਬਧਾਰ ਪੁਾਉ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਬਾਕੀ ਰੂਨੁ ਭਾਹਾਕੂ ਬਧਾਰਕੂ ਬਧਾਰ ਬਾਧਨ ਕਰਿਯਾਓ।

ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਕਿਨ੍ਹੂ ਮੂਰਖ ਬਧਾਰਕੂ ਭਾਗੇ ਨਾਹੂੰ, ਮਨਮੁਖੀ ਹੋਵਾ ਫਲ ਬਰੂਪ ਬਧਾਰਕੇ ਹੂੰ ਭਨ੍ਹੁ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰੇ ਆਇਆ ॥੮॥

ਏਧਰਿ ਲੋਕ ਏਹਿ ਦੁਨਿਆਕੂ ਕਾਹਿਕੈ ਆਇਛੁਓ? ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਭੋਲਾਕ ਮੁਖਲਾ 1 ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥

ਗਾਓ ਗਾਓ ਪੁਤ੍ਰਕ ਪਤ੍ਰ, ਬਧਾਰਕੂ ਅਧਯਨ ਕਰੁ,

ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥

ਪੜਿ, ਪੜਿ ਪੁਤ੍ਰਕ ਨਭਕਾ ਭਰਿ ਹੋਯਾਯਾਓ,

ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥

ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜਾਯਾਓ, ਯੇਧੇ ਮਾਸ ਬਰੂ ਪੜਾਯਾਓ,

ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥

ਭਾਵਨ ਬਾਰਾ ਪੜਾਯਾਓ, ਭੋਲ ਬਾਰਾ ਪੜਾਯਾਓ,

ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥੧॥

ਪਰਨੁ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਹੂੰ ਕਥਾ ਬਧਾਰਕੂ ਧਰਵਾਰਕੇ ਮਝੂਰ ਅਛਿ, ਪੁਤ੍ਰਕ ਨਾਮ ਬਰਗ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਕ ਕਰਿ
ਲੋਯਾ ਅਧੇ, ਆਓ ਬਰੂ ਕਿਛਿ ਅਧਾਰਕਾਰ ਅਧੇ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲ 1 ॥

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ॥ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥

ਮਨੁਸ਼ ਯੇਹੇ ਅਖੁਕ ਪਛਿਆਵੇ ਯੇ ਯੇਹੇ ਅਖੁਕ ਦੁਖਯੋਰੇ ਜਲਿਆਵੇ।

ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ॥ ਤੇਤੇ ਲਵਿਆ ॥

ਯੇਹੇ ਅਖੁਕ ਯੇ ਚੀਥੇਰੇ ਬੁਝਿਆਵੇ, ਯੇਹੇ ਅਖੁਕ ਯੇ ਨਿਰਥੇਕ ਬੋਲਿਆਵੇ।

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥

ਯੇਹੇ ਅਖੁਕ ਮਨੁਸ਼ ਧਾਰੀਕ ਵੇਯੋ ਧਾਰਯੋ ਕਰਿਆਵੇ, ਯੇਹੇ ਅਖੁਕ ਹੂੰ ਯੋਰੇ ਦੁਖਯੋਰੇ ਧਾਵੇ।

ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

ਹੋ ਜੀਵੇ! ਯੇਹੇ ਤੂ ਨਿਯੋ ਕਰੀਯੋ ਧੰਨ ਭੋਗ ਕਰ।

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਯੇਹੇ ਮਨੁਸ਼ ਧੰਨ ਯੋ ਨਾਹੂੰ, ਯੇਹੇ ਜੀਵਨੇਰੋ ਬਾਧ ਹੋਯੋ ਧਾਵੇ।

ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਯੇਹੇ ਧੰਨਯੋਰੇ ਪਥੇ ਮਨੁਸ਼ ਵਧੂਤ ਦੁਖਯੋ ਹੋਯੋ ਧਾਵੇ।

ਬਸਤ੍ਰੁ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥

ਯੇਹੇ ਵਸਤ੍ਰ ਪਿਯੋ ਨਾਹੂੰ, ਯੇਹੇ ਧੰਨ ਰਾਤਿ ਦੁਖਯੋ ਹੋਯੋ ਧਾਵੇ।

ਮੇਨਿ ਵਿਗੁਤਾ ॥ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ ॥

ਯੋਨ ਧਾਰਯੋ ਕਰੀਵੇ ਦੁਖਾ ਮਨੁਸ਼ ਨਯੋ ਹੋਯੋ ਧਾਵੇ, ਗੁਰੂਕੋ ਬਿਨਾ ਮੋਹ-ਮਾਯੇਰੇ ਯੋਯੋ ਕੀਯੋ ਜਾਗੈ ਰਹਿਵੇ?

ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

ਯੇਹੇ ਮਨੁਸ਼ ਨਯੋ ਪਾਧੇਰੇ ਚਾਲਿਆਵੇ, ਯੇਹੇ ਨਿਯੋ ਕਰੀਯੋ ਧੰਨ ਭੋਗ ਕਰਿਆਵੇ।

ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥

ਯੇਹੇ ਮਨੁਸ਼ ਧੰਨ ਯੋ ਧਾਵੇ ਧਾਯੋ ਕੀਯੋ ਧੰਨ ਭੋਗ ਕਰਿਆਵੇ,

ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ସେହି ମੂਰਖ ਅନ୍ଧ ନିଜ ମାନ-ସମ୍ମାନ ହରାଇ ଥାଏ।

ਵਿਣୁ ਨାਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ସତ୍ୟ ନାମ ବିନା କୌଣସି ବସ୍ତୁ ମଞ୍ଜୁର ହୁଏନାହିଁ।

ਰਹੈ ਬੇਬਾਈ ਮଝੀ ਮਸਾਈ ॥

ସେ ଜଜାଲ, କବର ସ୍ଥାନ ଏବଂ ଶ୍ମଶାନରେ ରହିଥାଏ।

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਈ ॥

ଅନ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ପରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥାଏ, ତାହାକୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ଆଉ ହରିଙ୍କ ନାମ ସେ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ॥

ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହାରା ସବୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥੨॥

ଆଶା, ଚିନ୍ତା ଠାରୁ ସେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ଆଉ ବ୍ରହ୍ମା ଶବ୍ଦ ହାରା ସେ ଅହଂକାରକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ପଉଡ଼ି ॥

ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੇਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥

ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ମନକୁ ଭକ୍ତ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ଯିଏ ତୋର ହାରରେ ଭଜନ କୀର୍ତ୍ତନ ଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੇਅ ਨ ਲହନ୍ତି ਧਾਵਦੇ ॥

ହେ ନାନକ! ଭାଗ୍ୟହୀନ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ବିନା ତାହାଙ୍କ ହାରରେ ଶରଣ ମିଳେନାହିଁ ଆଉ ସେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ॥

ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਨਿੱਝੇ ਮੂਲ (ਪੁਰਖ) ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ।

ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ ॥

ਮੈਂ ਨਿੱਝੇ ਢਾਢੀ ਦੇ ਉੱਚੇ ਜਾਤੀ ਦੇ ਹੋਰ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਦੇ ਹੋਂਦ ਦਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਤਿਨ੍ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ ॥੯॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਵੇਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਕਰੇਂ। ॥੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ 1 ॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਰਾਜਾ, ਪਰਜਾ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਇਕੋ ਚੁੱਕੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਹਨ।

ਕੂੜੁ ਮੰਡਪੁ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥

ਰਾਜਾ, ਮੰਡਪ, ਮਾੜੀ, ਅਤੇ ਬੈਸਣਹਾਰ ਇਕੋ ਚੁੱਕੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਹਨ।

ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨਣਹਾਰੁ ॥

ਸੁਇਨਾ, ਰੂਪ, ਅਤੇ ਪੈਨਣਹਾਰ ਇਕੋ ਚੁੱਕੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਹਨ।

ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਕਾਇਆ, ਕਪੜਾ, ਰੂਪ, ਅਤੇ ਅਪਾਰ ਇਕੋ ਚੁੱਕੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਹਨ।

ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥

ਮੀਆ, ਬੀਬੀ, ਖਪ, ਅਤੇ ਖਾਰ ਇਕੋ ਚੁੱਕੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਹਨ।

ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਕੂੜਾ, ਕੂੜਾ, ਨੇਹ, ਲਗਾ, ਵਿਸਰਿਆ, ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਇਕੋ ਚੁੱਕੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਹਨ।

ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੇਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਕਿਸੇ ਨਾਲ, ਕੀਚੈ, ਦੇਸਤੀ, ਸਭ, ਜਗ, ਚਲਣਹਾਰ ਇਕੋ ਚੁੱਕੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਹਨ।

ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੇਬੇ ਪੂਰੁ ॥

ਗੁਰੁ ਨਿਘਾ ਨਿਠਾ ਅਚੇ, ਮਘੁ ਨਿਘਾ ਨਿਠਾ ਅਚੇ, ਨਿਘਾ ਜੀਵ ਜੰਕਰੇ ਰੂਠਿ ਰਹਿਥਾ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੇ ਕੂੜੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੰਨ੍ਹਯੋਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਓ ਯੇ ਹੇ ਪਰਮ ਸਤਿ! ਤੋ' ਬਿਨਾ ਏਹਿ ਬਾਰਾ ਸੰਬਾਰ ਨਿਘਾ ਅਚੇ
॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲ 1 ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

ਸਤਿ ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਜਗਾਯਾ, ਯਦਿ ਸਤਿ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਸੁਖਯੋਰੇ ਥਾ।

ਕੂੜੁ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥

ਤਾਹਾਰ ਨਿਘਾਰ ਮਲਕਾ ਕਾਹਾਰਿ ਯਾ ਅਭਿ ਸੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਗੁਣ ਕਰਿਨਿ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਸਤਿ ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਜਗਾਯਾ, ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਸਤਿ(ਪੁਰੁਸ਼)ਕ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ।

ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਯੇਵੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਗੁਣੀ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਯਾ, ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਜੀਵ ਮੋਖ ਧਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਿ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਸਤਿਯੋਰੇ ਬੋਧ ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਹੋਯਾ, ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ਯੋਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਯੰਤਰੇ ਸੁਭਿ ਰਹਿਥਾ।

ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥

ਗਰਬ ਰੂਪੀ ਪਰਿਭ੍ਰਿਕੁ ਪਾਲਨ ਕਰਿ ਸੇ ਅਧ੍ਰਿਕੇ ਕਰ੍ਹਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮ ਕੀਤ ਦੋਯਾਭਿ।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥

ਸਤਿ ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਜਗਾਯਾ, ਯਦਿ ਸੇ ਸਭਾ ਗੰਭੀਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਥਾ।

ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ ॥

ਸੇ ਜੀਵ ਭਯੋਰੇ ਦਯਾ ਕਰਿਥਾਭਿ ਆਭਿ ਯਥਾਗੰਭੀ ਅਨੁਸਾਰੇ ਦਾਨ-ਦੁਸ਼ਯੋਰੇ ਕਰਿਥਾਭਿ।

ਸਚੁ ਤਾਂ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ସତ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଜଣାଯାଏ, ଯଦି ସେ ନିଜ ଆତ୍ମାର ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ ନିବାସ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପଚାରି , ଉପଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିବାସ କରିଥାଏ।

ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੂ ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥

ସତ୍ୟ ସବୁଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଔଷଧ ଅଟେ, ଏହା ପାପକୁ ସଫା କରି ବାହାରକୁ କାଢ଼ିଦିଏ।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥੨॥

ନାନକ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିନତି କରନ୍ତି , ଯାହାର ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ପଞ୍ଚତି ॥

ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥

ମୋର ମନ ସଞ୍ଜର ଚରଣର ଧୂଳି ଅଟେ, ଯଦି ଏହା ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ଏହାକୁ ନିଜ ମସ୍ତକରେ ଲଗାଇବି।

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ମିଥ୍ୟା ଲାଳସା ଛାଡ଼ି ଆମେ ଏକ ମନ ହୋଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ ।

ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੇ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥

ଆମେ ଯେପରି କର୍ମ କରୁ, ସେପରି ହିଁ ଫଳ ଆମେ ପାଉ।

ਜੇ ਹੇਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ଯଦି ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଏପରି କର୍ମ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଞ୍ଜ୍ଞା ଚରଣର ଧୂଳି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥੧੦॥

ଅନ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ ଆମେ ସେବାର ଫଳକୁ ହରାଇ ଦେଉ ॥10॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ଶ୍ଳୋକ ମହଲ ୧ ॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥

ଏਵੇ ਸਭਾਯ ਅਕਾਲ ਪਠਿਯਾਯਿ, ਅਧੀਤ ਸਭਾਯ ਲੂਧੁ ਹੋਯਾਯਿ ਏਵਾ ਨਿਧਾਯ ਪੁਸਾਰ ਪੁਰਜਿਤ ਅਯਿ,
ਕਲਿਯੁਗਰ ਏਥਿ ਕਲਕ ਲੋਕਯੁ ਵੇਤਾਲ ਬਨਾਯਿ।

ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥

ਯਿਥ ਪੁਨੁਨਾਮਰ ਵਾਜ ਕੂਠਿਯਿ, ਸੇ ਮਾਨ-ਪੁਰਿਸ਼ਾ ਪਾਯ ਯਾਯਿ, ਪਰਕੁ ਏਵੇ ਭਯਾ ਨਾਮਰ ਵਾਜ ਕਿਪਰਿ
ਅਯੁਰਿਤ ਹੋਯਾਯਿਰਿ?

ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥

ਯਧਿ ਸਾਂਧੁਲੈ ਵਾਜ ਅਯਿ ਆਯੁ ਰਹੁ ਮਖ ਅਨੂਕੂਲ ਅਯਿ, ਤਾਹਾਏਲੇ ਏਥਾ ਅਯੁਰਿਤ ਹੋਯਾਯਿਰੇ।

ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਲਾਭ ਪੁਲੋਗ ਕਰਾਯਿਰ ਨਾਹਿ, ਤਾਹਾਏਲੇ ਨਵਾਨ ਬਸੁ ਰੰਗਾਨ ਕਰਾਯਾਯ ਪਾਯਿਰ ਨਾਹਿ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥

ਯਧਿ ਸ਼ਰੀਰ ਭਪਰੇ ਲਯਰ ਲਾਭ ਲਗਾਯ ਧਿਆਯਾ, ਤਾਹਾਏਲੇ ਏਥਾ ਪੁਨੁਕ ਭਯਰੇ ਭਯਲ
ਹੋਯਾਯਾ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਧਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਪੁਨੁ ਭਯਰੇ ਰੰਗਾਨ ਹੋਯਾਯਾ, ਤਾਹਾਏਲੇ ਨਿਧਾ ਤਾਹਾ ਨਿਕਰਕੁ ਥਰੀ
ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹਿ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥

ਲੋਭ ਏਵਾ ਪਾਪ ਕੂਠਰਿ ਰਾਜਾ ਓ ਮਹਤਾ ਅਚਢਿ ਆਯੁ ਨਿਧਾ ਚੋਖੂਰਾ ਹੋਯਾਯਿ।

ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਲੋਕਮਾਨੇ ਬਥੇ ਮਧ ਕਥਾ ਚਿਠਾ ਕਰਿਥਾਢਿ।

ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਅਯੁ ਪੁਛਾ ਆਨ ਬਿਧਾਨ ਅਚੇ ਆਯੁ ਮੂਰਕ ਭਲਿ ਰੂਪਰਾਪ ਅਨਧਾਯੁ ਬਥਿਥਾ।

ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਜ਼ਾਨੀ ਨୃତ୍ୟ ਕਰਿਥਾਵ, ਵਾਜ ਵਜਾਯਾਵ ਆਉ ਅਨੇਕ ਪੁਕਾਰ ਰੂਪ ਪਾਰਗ ਕਰਿ ਗ੍ਰੰਥਾਰ ਕਰਿਥਾਵ।

ਉਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ ਜੇਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਸੇ ਉਛ ਬੁਰੇਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਰ ਕਰਿਥਾਵ ਏਵੰ ਮੁਝ, ਕਾਬਯ ਏਵੰ ਬੁਰਵਾਰੇਰ ਕਾਹਾਗੀ ਗਾਨ ਕਰਿਥਾਵ।

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਨਿਯੰਤਰ ਚਤੁਰਤਾ ਬਾਰਾ ਧਨ ਅਭੰਨ ਕਰਿਥਾਵ, ਚਾਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇਵਲ ਧਨ ਬਹਿਤ ਹੁੰ ਥਾਵ।

ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਪਾਰੰਯ ਲੋਕ ਧਰਮ ਕਾਮੰਯ ਕਰਿਥਾਵ ਆਉ ਮੋਖ ਮਾਰਿਥਾਵ।

ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥

ਪਰਤੁ ਚਾਹਾਰ ਪੁਰਾਵਰੂ ਬਝਿਤ ਹੋਯਾਯਾਵ, ਕਾਰਗ ਬਾਧੰਬਗਤਃ ਸੇ ਯਤਿ ਕਹਿੰਦਾ ਵਲ ਜੀਵਨਰ ਮੁਢਿਕੂ ਰੂਠਿ ਨਥਾਵ ਆਉ ਬਧੰਬਰੇ ਘਰ ਬਾਰ ਛਾਡਿੰਦਾ।

ਸਭੁ ਕੇ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥

ਬੰਧੁ ਨਿਯੰਤਰ ਨਿਯੰਤਰ ਪੂਰ੍ਵ ਉਛ ਬੋਲਿ ਕਹਿਥਾਉ, ਕੰਧ ਨਿਯੰਤਰ ਕੰਧ ਬੋਲਿ ਭਾਵੇ ਨਾਹੀ,

ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਯਯਤਰ ਚਰਾਗੁਰੇ ਪੁਰੁਸ਼ ਬਾਰੇਰ ਪਾਯੁੰਦਾ ਬੰਧਨਕੂ ਰਯਾਯਾਵ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਬਾਬੁਰ ਰੂਪ ਜਗਾ ਪਠਿਥਾਵ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੇਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਰੂ ਕੀਝਿ ਦੇਖੁਥਾਉ।

ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਤਯਕ ਜੀਵ ਜਗਤਰੇ ਆਗਕੂ ਬਝਿੰਦਾ ਪਾਯੁੰਦਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਕਰਿਥਾਵ, ਪਰਤੁ ਜਗਤਰ ਰਚਯਿਤਾ ਯਾਹਾ ਕੀਝਿ ਕਰਿਥਾਉ, ਚਾਹਾ ਹੁੰ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੇਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ ॥

ਪਰਲੋਕਾਕਰੇ ਯਾਤਿ ਏਵੰ ਵਾਸ਼ੁਕਲਰ ਕੇਛਿ ਮੂਲਖ ਨਾਹੀ, ਕਾਰਣਿ ਬੇਠਾਕੇ ਯਾਵ ਨਵੀਨ ਹੋਇਯਾਵ।

ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥

ਯਾਤਾਕੂ ਕਰੰਗੇ ਲੇਖਾ ਹਿੰਬਾਵ ਪਰੇ ਬਲਾਨ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਯਾਵ, ਚਾਤਾਕੂ ਭਲ ਕੁਤਾਯਾਕ ਪਾਕੇ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੇ ॥

ਪੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੋ ਬਿਖਾਤਾ! ਤੂ ਆਰਥਕੁ ਹੋਂ ਯੋਧੋਂ ਯਾਵਰ ਭਾਗਯਕੇ ਭਲ ਲੇਖਕੁ, ਚਾਤਾਹੋਲੇ ਬੇ ਨਿਯ ਮਾਲਿਕ-ਪੁਤ੍ਰਕੁ
ਲੋਕਣ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਏਹੋ ਯਾਵਰ ਬਗੇਰੇ ਕੇਛਿ ਮਖ ਨਾਹੀ, ਬਿਭਿਨ ਪੁਕਾਰ ਏਹੋ ਯਗਤ ਤੂ ਹੋਂ ਭਵਨ ਕਰਿਕੁ।

ਇਕਨਾ ਨੇ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ! ਕੇਛਿ ਯਾਵਕੁ ਤੂ ਨਿਯ ਬਾਪੁਕੇ ਮਿਲਾਕੁ ਆਭ ਕੇਛਿ ਯਾਵਕੁ ਬੁਧੋਂ ਹੋਂ ਧੂਰਕੇ ਰਖਕੁ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਯੋਧੋਂ ਤੂ ਨਿਯੋ ਹੋਂ ਕਾਤਾਕੂ ਨਿਯ ਯਾਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰਿਕੁ, ਗੁਰੁਕ ਕ੍ਰਿਪਾਕੁ ਬੇ ਹੋਂ ਚੋਚੇ ਯਾਗਿਕੁ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

ਆਭ ਬੇ ਬ੍ਰਾਭਾਵਿਕ ਭਾਵਕੇ ਬਚਯਕੇ ਰਹਿਯਾਵ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਯੋਕਾ ਮਥਲਾ 1 ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੁ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਦੁਖਯ ਔਖਯ ਅਚੇ ਆਭ ਬੁਯ ਰੋਗਯ ਅਚੇ, ਕਾਰਣਿ ਯੋਵੇ ਬੁਯ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਬੇਠੇਵੇਲੇ ਯਾਵਕੁ ਪੁਤ੍ਰ
ਲੋਕਣ ਕੁਪਛਿ ਨਾਹੀ।

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥

ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ! ਤੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਰਚਯਿਤਾ ਅਨੂ, ਮੂੰ ਕੇਛਿ ਕਰਿਯਾਕੁ ਨਾਹੀ, ਯਧਿ ਮੂੰ ਕੇਛਿ ਕਰਿਵਾਰ ਪੁਯਾਬ ਕਰਿਯਾਵ ॥੧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਰਚਯੋਗੀ! ਮੂੰ ਤੂੰ ਪਾਯੋਰੇ ਬਸਤੀਓਂ ਅਰੇ, ਤੂੰ ਤੂੰ ਨਿਯੋਗ ਨਿਰਾਸ਼ਰੇ ਰਹਿਅੰਤ੍ਰੇ,

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਯੋਗੇ ਅੰਤੁ ਜਗਾ ਪਠੇ ਨਹੀਂ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੇਤਿ ਜੇਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖ! ਜੀਵਨ ਾਰੇ ਹੂੰ ਭੋਗੇ ਯੋਗੀਓਂ ਵਿਦਿਆਨ ਅੰਤ੍ਰੇ ਆਯੋਗੇ ਭੋਗੀਓਂ ਵਿਦਿਆਨ ਅੰਤ੍ਰੇ, ਹੇ
ਬਰਕਤੀ ਬੰਦੂਕ! ਤੂੰ ਬਰਕਤੀਓਂ ਅੰਤ੍ਰੇ, ਤੂੰ ਬਰਕਤੀਓਂ ਅੰਤ੍ਰੇ।

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲ੍ਹਿਹਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੇ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥

ਭੋਗੇ ਪੁਰਖ! ਅੰਤ੍ਰੇ ਬੰਦੂਕ ਅੰਤ੍ਰੇ, ਅੰਤ੍ਰੇ ਭੋਗੇ ਬੰਦੂਕ ਅੰਤ੍ਰੇ, ਬੇ ਬੰਦੂਕ ਬੰਦੂਕ ਭੋਗੇ
ਬੰਦੂਕੀਓਂ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕਾ ਬੰਦੂਕ ਜਗਤ ਰਚਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਅੰਤ੍ਰੇ, ਪੁਰਖ ਯਾਤਾ ਕਿਛੁ ਕਰਿਓਂ ਅੰਤ੍ਰੇ, ਯਾਤਾ ਬੇ
ਕਰਿਓਂ॥੨॥

ਮਃ ੨ ॥

ਪਉੜੀ 2 ॥

ਜੇਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥

ਯੋਗੀਓਂ ਪੰਥੇ ਜੀਵਨ ਪੁਰਖ ਕਰਿਓਂ ਅੰਤ੍ਰੇ ਆਯੋਗੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਓਂ ਪੰਥੇ ਬੇਦ ਅੰਤ੍ਰੇ ਕਰਿਓਂ ਅੰਤ੍ਰੇ।

ਖਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਓਂ ਪੰਥੇ ਬੰਦੂਕ ਕਰਿਓਂ ਅੰਤ੍ਰੇ ਆਯੋਗੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਓਂ ਪੰਥੇ ਅੰਤ੍ਰੇ ਕਰਿਓਂ ਅੰਤ੍ਰੇ।

ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇ ਕੇ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੇਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥

ਪੁਰਖ ਬੰਦੂਕ ਪੰਥੇ ਬੰਦੂਕ ਕਰਿਓਂ ਅੰਤ੍ਰੇ, ਅੰਤ੍ਰੇ ਕੇਕੇ ਏਕੇ ਰਹਿਓਂ ਜੀਵਨ ਯਾਤਾ, ਯਾਤਾ ਬੇ
ਨਾਨਕ ਯਾਤਾ ਯਾਤਾ ਅੰਤ੍ਰੇ ਆਯੋਗੇ ਬੇਕੇ ਪੁਰਖ ਬੰਦੂਕ ਹੂੰ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਅੰਤ੍ਰੇ॥੩॥

ਮਃ ੨ ॥

ਪਉੜੀ 2 ॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥

ଏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇਵ ਅਰਥੇ, ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ੁ ਅਤੇ ਭੀਸ਼ਮ ਨਾਮ ਅਰਥੇ।

ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸ੍ਰਿ ਜੇ ਕੇ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੇਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੪॥

ਬਹੁ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਸੁਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਤਾਹਾਵਾਂ ਅਰਥੇ, ਜਿਹੜੇ ਕੇਹੜੇ ਵੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਾਨਕ ਤਾਹਾਰੇ ਦਾਸ ਹੋਵੇ, ਸੇਹੜੇ ਹੋਣਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਣਗੇ॥੪॥

ਮ: ੧ ॥

ਮੁਕਤ 1 ॥

ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਮੋਹਿ ਪਾਤਾਲ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜਲ ਵਿਚੋਂ ਰਹਿਣਗੇ, ਸੇਹੜੇ ਹੀ ਜਲ ਵਿਚੋਂ ਪਾਤਾਲ ਵਿਚੋਂ ਹੋਣਗੇ ਜਾਣੇ।

ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

ਵਿਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਨਕ ਬੰਨ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜਲ ਵਿਚੋਂ ਰਹਿਣਗੇ, ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਵਿਚੋਂ ਜਾਨਕ ਹੋਣਗੇ॥੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥

ਜਿਹੜੇ ਪਾਪਗਾਮੀ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੋਸਤ ਹੋਣਗੇ, ਤਾਹਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚੋਂ ਭਰੋਸੇ, ਕਾਰਨ ਅਪਾਉਣਾ ਹੋਣਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਹਾਵਾਂ ਦਾ ਮਿਲਣਗੇ।

ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੇ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਮੋਹਿ ਵਿਚੋਂ ਜਾਂ ਕਰੀਆਵਾਂ, ਸੇਹੜੇ ਹੀ ਤਾਹਾਰੇ ਨਾਮ ਹੋਣਗੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥

ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਖੇਡ ਵਿਚੋਂ ਭਰੋਸੇ, ਤਾਹਾਰੇ ਪਾਸੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਗਹ ਵਿਚੋਂ ਹਾਰੀਆਂ ਹੋਣਗੇ।

ਪੜਿਆ ਅਤੇ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥

ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਅਪਾਉਣ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਹੜੇ

ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥੧੨॥

ਬੇਬੁਝਾਰੀ ਮਨੁਖਾਨੂ ਧਰਮੋਕਾਰੇ ਕਰਿਓ ਧਰਮ ਅਵਗਧ ਮਿਲਿਆ॥12॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਮੁਖਿ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚਕਰਾਭੀ ਲੋਭ ਯੋਗਿਓ ਬੁਧੇਰੂ ਧਰਮ ਬਿਨਾ ਮਾਨਵ-ਗਰੀਬ ਬੇਬੇਛ ਅਰੇ, ਏਹੇ ਗਰੀਬਰੇ ਏਕ ਰਥ ਓ ਏਕ ਬਾਹਨੁ ਪਾਵ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥

ਯੁਗ ਯੁਗ ਧਰੇ ਏਹਾ ਕਹਲਿਆਵ ਆਭ ਆਨੰਦ ਪੂਰਨੁ ਹੈ ਏਹੇ ਭੇਦਕੂ ਕੂਝਿਆਵ।

ਸਤਜੁਗਿ ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਬਧ ਯੁਗਰੇ ਮਾਨਵ-ਗਰੀਬਰੇ ਰਥ ਬਢੋਬ ਧਰਮ ਆਭ ਧਰਮ ਬਾਹਨੁ ਧਰਮ।

ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੇਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਭ੍ਰੇਤਲਾ ਯੁਗਰੇ ਮਾਨਵ-ਗਰੀਬਰੇ ਰਥ ਬਢੋਬ ਧਰਮ ਆਭ ਕਾਬੁਕਲ ਬਾਹਨੁ ਧਰਮ।

ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਯੁਗਰੇ ਮਾਨਵ-ਗਰੀਬਰੇ ਰਥ ਭਧਬਾ ਧਰਮ ਆਭ ਬਧ ਬਾਹਨੁ ਧਰਮ।

ਕਲਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥੧॥

ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਮਾਨਵ-ਗਰੀਬਰੇ ਰਥ ਭ੍ਰੇਤਲਾ ਰੂਪੀ ਅਭਿ ਅਭਿ ਆਭ ਮਿਧਾ ਏਹਾਰ ਬਾਹਨੁ ਅਭਿ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਖਿ 1 ॥

ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ॥ ਸਭੁ ਕੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਬਾਧ ਬੇਦ ਕਹੇ ਯੋਗ ਭਗਤਰ ਬਾਧੀ ਪੁਰੁ ਬੇਦ ਕਹੇ ਕਾਲਾ ਅਭਿ, ਬਧਯੁਗਰੇ ਪੁਰੋਖ ਮਨੁਖ ਬਧ ਰਾਹਿ ਧਰਮ, ਬਧ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿਧਰਮ ਆਭ ਬਧਰੇ ਹੈ ਰਥੁਧਰਮ।

ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥

ਰਜ ਵੇਦ ਕਹੇ ਯੇ ਪੁਰੁਖੁ ਬਰਵਾਪਕ ਅਚਰਿ ਆਯੁ ਬਹੁ ਵੇਦਵਾਜਾ ਠਾਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
ਬਰਵੇਸ਼ੁ ਅਹੇ।

ਨਾਇ ਲਇਐ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੇਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪੂਰਨ ਭਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ, ਅਧਾਰਿ ਪਾਇ ਨਿਰੁਭੁ ਹੋਇਆ, ਹੇ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
ਨੇਕਾ ਭਾਰਾ ਭ੍ਰੰ ਮਨੁਸ਼ ਮੋਖ ਪਾਇ ਕਰਿਐ।

ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੇਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦਾਵਲਿ ਕਾਨ੍ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਇਆ ॥

ਯਯੁ ਵੇਦਕ ਬਿਨੁ ਭਾਗਿਐ ਯਾਦਕ ਵੰਗਰ ਕ੍ਰਿਸ-ਕਲੇਸ਼ੁ ਹੋਇਆ, ਯਿਐ ਨਿਯੁ ਕਾਬੁਲਿ ਭਾਰਾ
ਚਲਾਕਾਨੁ ਕਪਟ ਕਰਿਐ।

ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ ਬਿੰਦਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥

ਗੁਰੂ ਨਿਯੁ ਗੋਪੀ ਪਾਇ ਯਯੁ ਯਯਾਨੁ ਪਾਰਿਯਾਤੁ ਆਇਆ ਆਯੁ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਰੰਗੁ ਰੰਗੁ
ਤਪਾ ਆਨੰਦ ਪਾਇਆ।

ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ ਹੁਆ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ ॥

ਕਲਿਯੁਗੇ ਅਥਰਵੇਦੁ ਪੁਰਿਖੁ ਹੋਇਆ ਤਪਾ ਤਪਾ ਅਨੁਭਾਵੇ ਪੁਰੁਖੁ ਨਾਮੁ ਆਲਸੁ ਆਲਸੁ ਹੋਇਆ।

ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰੁ ਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਈ ਅਮਲੁ ਕੀਆ ॥

ਨੀਲਾਸਨੁ ਨੀਲ ਰੰਗੁ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਈ ਅਮਲੁ ਕੀਆ।

ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ ॥

ਵੇਦਿਯੁਗੇ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਸਾਧਵੇਦ, ਰੂਪਵੇਦ, ਯਯੁਵੇਦ, ਅਥਰਵੇਦ ਸਚੇ ਕਹਿਐ।

ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤਿਨ੍ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ॥

ਤਪਾ ਪਛੇਰਾ ਆਲਸੁ ਅਧਿਕ ਕਰਿਐ ਭਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ੁ ਬੇਦੁ ਚਾਰੇ ਬਿਯਾਤੁ ਪਾਇ
ਕਰਿਐ।

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੇਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼ੁ ਪੁਰੁਖੁ ਭਯੋ ਕਰਿ ਨਿਯੁ ਨਿਯੁ ਬਿਨਾਤ ਕਹੁਐ, ਤਪਾਹੋਲੇ ਬੇ ਮੋਖੁ ਪਾਇ
ਕਰਿਐ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਮੂੰ ਨਿਯੋ ਬਦਗੁਨ੍ਹਾਕਾ ਪੁਰਿ ਬਸਾਇਓ ਅਰੇ, ਯਾਹਾਕਾ ਮਿਲਨ ਭਾਰਾ ਭਗਵਾਨਾਕਾ ਝਲਗਾ ਕਰਿਓ।

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨ੍ਹੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਹਿੰਦੁ ਮੋਹਿਓ ਭਧਦੇਸ਼ਿ ਦੇਵਕਾ ਆਨੰਦ ਪੂਰਨਾ। ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਯਾਵ ਅਭਿ ਏਵੇ ਨੇਤ੍ਰਰੇ ਮੂੰ ਭਗਤਰ ਬਧਾਕੁ ਦੇਖੁਓ।

ਖਸਮੁ ਛੇਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

ਯੋਭੈ ਪੁਰਾਨਿ ਨਿਯੋ ਪਠਿ-ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਭਯਾਨ ਕਰਿ ਧੋਰਧਾਵਾਦਰੇ ਲਾਜ ਹੋਯਾਓ, ਏਵੇ ਰੂਠਿ ਯਾਯਾਓ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੇਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੇ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਬਦਗੁਨ੍ਹਾ ਬੰਧਾਰ ਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਕਰਾਯੁਵਾ। ਏਕ ਭਾਯਾਭ ਅਚਰਿ, ਕੇਹੁ ਰਿਹਾਯੋ ਕਾਯਿ ਹੂੰ ਏਵਾ ਅਨੂਭਵ ਕਰਿਯਾਵ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧੩॥

ਨਿਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਏਵੇ ਭਾਯਾਕੁ ਬੰਧਾਰ ਬਾਗਰਨੁ ਪਾਰ ਕਰਾਯੋ ਯਾਯਾਓ॥13॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਭੋਕਾ ਮੁਖਿ 1 ॥

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥

ਬਿਨੁਲਿ ਰੂਪੁ ਕਠ ਬਿਯਾ, ਅਠਿ ਭਯੋ ਏਵੇ ਕਸੂਤ ਮੋਹਾ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਓਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥

ਕੇਹੇ ਪਸ਼ੀ ਭਾਯਾਰ ਧਨ ਭਾਯਾਯਾ ਆਗਾ ਕਰਿ ਭਾਯਾ ਪਾਯਾਕੁ ਆਬਧਿ, ਪਰਭੂ ਨਿਰਾਸੇ ਹੋਯਾ ਚਲਿਯਾਯਾਓ।

ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥

ਕਾਰਗ, ਏਵਾਰ ਧਨ ਕਸੂਤ ਧੋਕਾ, ਧੂਲਿ ਕੇਕਾਰ ਏਵੇ ਪਤੁ ਕੋਠਿਯੋ ਕਾਮਕੁ ਆਵ ਨਾਹਿ।

ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਨਮ੍ਰਤਾ ਕਠ ਮਿਠਾ ਹੋਯਾਯਾਵ ਅਭਿ ਏਵਾ ਬਰੋਭਧ ਅਰੇ।

ਸਭੁ ਕੇ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪੁਰੋਧਾਕ ਮਨੁਸ਼ਧ ਨਿਯੋ ਬਾਧਿ ਪਾਯੋ ਨਯੋ ਯਾਯਾਯਾਓ, ਪਰਭੂ ਅਧਾਰ ਭਯੋ ਪਾਯੋ ਕੇਹੁ ਮਧ ਨਯੋ ਨਯਾਯਾਓ।

ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੂ ਤੇਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ ॥

ਮਧਿ ਕੀਰੀਧੀ ਕਬੂ ਤਰਾਜੂਰੇ ਰਝੁ ਤਭਲਾਇਆ, ਤਰਾਜੂਰੇ ਮੇਭੈ ਪਲਾ ਨਯੈ ਥਾਵ, ਤਾਹਾ ਭਾਰਿ ਹੋਇਆ।

ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੇ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥

ਮੂਰਗ ਚੀਕਾਰੀ ਭਲਿ ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਭਗੁਭਾ ਨਯੈ ਥਾਵ, ਪਰਭੂ

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਬੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਮਝਕ ਨਿਧੁ ਕਲੇ ਕੀ ਹੋਇਆਰਿਓ, ਮੇਰੇ ਸੁਖਯੋਰੇ ਹੂੰ ਮਯਲਾ ਥਾਵ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਝਲਾ 1 ॥

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥

ਪਛਿਤ ਕੇਧ ਲਧਾਧਿ ਧਾਰਿਕ ਦੂਝਕ ਪਛਿਥਾਵ, ਬਧਾ ਕਧਨਾ ਚਰਾ ਕਾਧ ਕੀਧਾਵ।

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

ਬੇ ਪਧਰੇ ਪੂਜਾ ਕੀਥਾਵ ਆਭ ਕਰ ਭਲਿ ਬਧਾਯੁ ਲਗਾਯੁ ਥਾਵ।

ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ॥

ਬੇ ਨਿਧ ਮੂਝਰੇ ਮਿਥਾ ਕੋਲਿਥਾਵ ਆਭ ਬੂਧਰੇ ਆਭੁਭਾਭ ਭਲਿ ਕੋਝਾਯੁ ਥਾਵ।

ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਬੇ ਧਿਨਰੇ ਚਿਨਿ ਧਰ ਗਾਯਤ੍ਰੀ ਮਧੁ ਪਾਠ ਕੀਥਾਵ,

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥

ਗਲਾਰੇ ਮਾਲਾ ਆਭ ਕਪਾਲਰੇ ਚਿਲਕ ਧਾਰਿਥਾ ਕੀਥਾਵ।

ਦੁਇ ਧੇਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥

ਯੋਭਾ ਧੋਭਿ ਪਿਛਿਥਾਵ ਆਭ ਮਝਕ ਭਪਰੇ ਮਧ ਕਧੁ ਰਝੁਥਾਵ।

ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥

ਪਰਭੂ, ਮਧਿ ਚਹਿ ਪਛਿਤ ਕੁਝਾਯੁ ਕਰਿ ਯਾਥਿਥਾਵ, ਤਾਹਾਹੋਲੇ

ਸਭਿ ਫੇਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥

ਬੇਥੁਰੂ ਜਗਾਇਕ ਯੇ ਏਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮੰ ਕਾਪੰਰ ਅਭਿਧਰ ਅਰੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਣ ਪਾਰਥ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਯ ਧਾਨ ਕਰਿਕਾ ਭਰਿਓ

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਬਧਗੁਰੂਯ ਮਾਰਿ ਧਰਮੰ ਰਿਨਾ ਨਾਮ ਪੁਰਖਾਰ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇਨਾਹਿ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਕਪਤੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ਏਹਿ ਗਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੁਧਰ ਬਖੁ ਏਵੰ ਬੋਧਿਯਾਯੁ ਏਹਿ ਦੂਜਿਆਰੇ ਹੁੰ ਛਾਢਿ ਜੀਵਕੁ ਮਿਕਾਯੁ ਬੁਧ।

ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥

ਜੀਵ ਬੁਧੰ ਨਿਯ ਭਲ ਮਧ ਕਰਮੰਰ ਧਾਨ ਭੋਗਿਕਾਯੁ ਬੁਧ।

ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਮਨੁਬਖੁ ਭੁਭਲੋਕਾਰੇ ਮਨ ਭਭੁ ਬੁਧਮਕਰਿਯਾਯ, ਧਰਭੁ ਧਰਲੋਕਾਰੇ ਭਾਯਾਯੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿਰੇ ਮਿਕਾਯੁ ਬੁਧ।

ਨੰਗਾ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ਯੇਵੇ ਬੇ ਨਗੁ ਹੋਯਾਯ ਨਕੰਯੁ ਯਾਯਯਾਯ, ਬੇਭੇਭੇਭੇਭੇ ਬੇ ਬਾਭੁਰੇਰੇ ਰਭ ਭਯਾਨਕ ਯਾਯਿਯਾਯ।

ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੇਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਬੇ ਨਿਯੇ ਕਰਿਯੁਕਾ ਅਭਗੁਣ ਧਾਯੰ ਧਭਾਭਾਧ ਕਰਿਯਾਯ ॥14॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਯੋਯਾਯ ਮਭਯਾਯ 1 ॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥

ਹੇ ਪਉਠਿ! ਧਯਾਰ ਭੁਯਾ ਹੋਯ, ਬਭੋਭਰ ਬੂਭਾ ਹੋਯ, ਬਭੀਯੁ ਗਭਿ ਅਰੇ ਯਾਯ ਬਭਯ ਭਾਰਾ ਰਕ ਧਿਯਾਯਾਯ,

ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ੴ ਏਹੁ ਆਮ੍ਹਾਰ ਪਛਤਾ ਅਰੇ, ਹੇ ਪਉਤ! ਯਦਿ ਤੋ' ਪਾਖਰੇ ਅਪਰਿ ਪਛਤਾ ਅਛਿ, ਤਾਹਾਹੇਲੇ ਮੋਹਿਤ
ਪਿਥਿਕਾਯੁ ਧਿਆ।

ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਅਪਰਿ ਆਮ੍ਹਾਰ ਪਛਤਾ ਨਾ ਛਿਛਿ ਥਾਵ, ਨਾ ਅਥ੍ਹਰੇ ਮਛਲਾ ਲਾਗਿਥਾਵ, ਨਾ ਏਹੁ ਜਲਿਥਾਵ ਆਭ ਨਾ ਏਹੁ
ਹੁਛਿਥਾਵ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਧਿ ਮਨੁਸ਼ਧ ਧਨਧ ਅਰੇ, ਯਿਅ ਅਪਰਿ ਪਛਤਾ ਨਿਭ ਗਲਾਰੇ ਪਿਥਿਥਾਵ

ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਉਤ! ਅਹਿ ਪਛਤਾ ਤੁਮੇ ਚਾਰਿ ਕਭਏ ਮੂਲਧ ਧੇਛ ਮਗਾਛਛ ਆਭ ਬਿਥਿਥੁ ਅਨੂਥਾਨ ਭਪਰੇ ਨਿਭ
ਯਛਮਾਨਰ ਚਭਕਿਰੇ ਕਬਿ ਤਾਹਾਛ ਗਲਾਰੇ ਪਿਥਾਛਛ,

ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥

ਪੂਰਿ ਤੁਮੇ ਤਾਹਾਛ ਕਾਨਰੇ ਭਪਧੇਥ ਧਿਆ ਯੇ ਤੋਰ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਛਛਛਿ,

ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥੧॥

ਪਰਛੁ, ਕਿਛਿ ਸਮਝ ਪਰੇ ਸੇਧਿ ਯਛਮਾਨ ਯੇਵੇ ਪੁਾਥ ਧਧਾਗ ਕਰਿਥਾਵ, ਸੇਧੇਧੇਲੇ ਸੇਧਿ ਪਛਤਾ
ਤਾਹਾਰ ਪਾਥਿਰ ਗਰੀਰ ਸਹਿਤ ਕਾਲਿਧਾਵ ਆਭ ਆਮ੍ਹ ਪਛਤਾ ਬਿਨਾ ਏਹੁ ਧੁਨਿਥਾਛੁ ਚਾਲਿਧਾਵ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਛਲਾ 1 ॥

ਲਖ ਚੇਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥

ਮਨੁਸ਼ਧ ਲਛੇ ਚੋਰੀ, ਲਛੇ ਕਧਭਿਚਾਰ ਕਰਿਥਾਵ ਆਭ ਲਛੇ ਏਹੁ ਮਿਥਧਾ ਅਵਾ ਲਛੇ ਏਹੁ ਮਧ ਕਰਨ
ਬੋਲਿਥਾਵ,

ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਸੇਧਿ ਧਿਨ ਰਾਧਿ ਲਛੇ ਠਕਾਧਿ ਅਵਾ ਲਛੇ ਪਾਧ ਪੁਾਥ ਸਾਥ੍ਹਰੇ ਰਥ੍ਹਥਾਵ।

ਤਗੁ ਕਪਾਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮ੍ਹੁਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਤੁਲਾ ਭਿਥਿ ਸੂਠਾ ਕਨਾਧਾਵ ਆਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਧਿ ਅਥ੍ਹਰੇ ਕਲ ਧੇਛ ਪਿਥਾਛ ਥਾਵ,

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਘਰਕੁ ਆਇਥ੍ਵਾ ਅਠਿਥ੍ਵਾ ਛੇਲਿ ਮਾਰਿ ਖਾਯਾਕੁ ਦਿਆਯਾ, ਬਸੰਤ ਕੁਝਿ ਪਛਤਾ ਪਿਥਾ।

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥

ਯੇਵੇ ਪਛਤਾ ਪੂਰੁਗਾ ਹੋਯਾਯਾ, ਬੇਧੇਧੇਧੇਧੇ ਖਾਕੁ ਧੋਯਾ ਪਛਤਾ ਪਿਥਾਯਾ ਦਿਆਯਾ।

ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੇਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਸੂਤਾਏ ਧਨਾ, ਬਢੇਬਢੇ ਖਰਾਬੇ ਧਨ ਰਹਿਯਾ, ਤਾਹਾਏਏ ਆਪੁਰਾ ਖਰਾਬੇ ਸੂਤਾ
ਕੇਵੇ ਛਿਛੇ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ਮ: ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥

ਯਦਿ ਗੁਰੂਏ ਪੁਰੁਖਾ ਨਾਮ ਸੁਰਗ ਕਰਾਯਾ, ਤਾਹਾਏਏ ਹੀ ਬੰਸਾਨ ਮਿਲਿਯਾ।

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਸਿ ਪੂਤ ॥੩॥

ਪੁਰੁਖਾ ਗੁਰੂਏ ਹੀ ਬੰਸਾ ਪਛਤਾ ਅਰੇ, ਖਰਾਬੇ ਧਰਮੁ ਸੂਤਾ ਪੁਰੁਖਾ ਧਰਮਾਰੇ ਪਿਥਾਯਾ ਆਪੁ ਖਰਾਬੇ ਕੇਵੇ
ਛਿਛੇ ਨਾਹੀ ॥੩॥

ਮ: ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਯਦਿ ਪਾਯੋ ਕੋਠਿ ਸੂਤਾ ਨਾਹੀ ਆਪੁ ਨਾਰੀ ਪਾਯੋ ਮਨੁ ਸੂਤਾ ਨਾਹੀ, ਅਧਾਰ ਬਾ ਪੁਰੁਖਾ ਭੋਗ-
ਵਿਲਾਸਰ ਅਧਾਰ ਭੋਗਰੇ ਕੋਠਿ ਬੰਸਨ ਨਾਹੀ।

ਭਲਕੇ ਬੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥

ਖਰਾਬੇ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਧਰਮੁ(ਪੁਰੁਖਾ) ਭੋਗਰੇ ਨਿਤ ਧਰਮਾਨ ਦਿਆਯਾ, ਅਧਾਰ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ ਕਾਰਗਰ
ਬੇਧਭੇਦ ਹੋਯਾਯਾ।

ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥

ਪਾਦ ਪਾਯੋ ਕੋਠਿ ਸੂਤਾ ਨਾਹੀ ਧਰਮੁ ਮਨੁਸ਼ਯਰ ਧਰਮਾਨ ਆਪੁ ਨਾਹੀ ਕੋਠਿ ਬਾਦ ਪਾਯੋ ਸੂਤਾ ਅਧਾਰ ਧਰਮੁ
ਕਰਮ ਕਰਿਯਾ।

ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥

ਬੂਤਾ ਜਿਭੇ ਪਾਛੈ ਮਖ ਨਾਹੀਂ ਯਾਹਾ ਪਰਰ ਨਿਯਾ ਕਰਿਥਾਵ ਆਭ ਨਾ ਹੂੰ ਨੇਨਤੁ ਪਾਛੈ ਕਿਛਿ ਬੂਤਾ ਅਛਿ ਯਾਹਾ ਪਰਰ
ਰੂਧ ਵੇਝੁਥਾਵ।

ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ ਵਟਿ ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥

ਬਧਾਰ ਬੂਤਾ ਬਿਨਾ ਰਾਝਗ ਬਝੰ ਪਧਭੁਝੁ ਰਹਿਥਾਵ, ਅਨਯਕੁ ਬੂਤਾ ਸੇ ਵਾਝਿ ਵਾਝਿ ਪਿਥਿਥਾਵ।

ਲੈ ਭਾਤਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥

ਵਿਵਾਹ ਕਰਿਵਾ ਪਾਛੈ ਸੇ ਮੂਲਯ ਨੇਯਥਾਵ ਆਭ

ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥

ਆਭ ਪਉ ਵਾਹਾਰ ਕਰਿ ਸੇ ਮਾਰੀ ਵੇਝਾਯ ਥਾਵ।

ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਹੇ ਲੋਕਮਾਨੇ! ਗੁਣ ਆਭ ਵੇਝ, ਯਹਾ ਕੇਤੇ ਆਗੁਧੰਧਕਿਤ ਕਥਾ ਯੇ

ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥

ਆਰ੍ਥਿਕ ਭਾਵਰੇ ਸੇ ਅਥ ਹੋਯ ਮਖ ਪਛਿਤ ਨਿਯ ਨਾਮ ਰੂਝਿਮਾਨ ਕਹਿਥਾਵ॥੪॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠਿ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥

ਯੇਵੇ ਪੁਰੁ ਧਯਾਲੂ ਹੋਯਥਾਫਿ, ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਸੇ ਕਾਰਕਾਰ ਧਾਰਾ ਕਰੀ ਕਰਾਯ ਥਾਥਾਫਿ।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ ॥

ਸੇਹਿ ਸੇਵਕ ਭਾਹਾਰ ਸੇਵਾ ਭਛਿ ਕਰਿਥਾਵ, ਯਾਹਾਕੁ ਸੇ ਖੁਜੂਧਰ ਭੇਧ ਬਭਾਯ ਮਨਾਯ ਥਾਵ।

ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਪੁਰੁਯ ਖੁਜੂਧਰ ਮਾਨਿਵਾ ਧਾਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਹੋਯਥਾਵ ਆਭ ਸੇਵੇਵੇਲੇ ਸੇ ਬਧਾਰ ਮਹਲਕੁ
ਪਾਯਨਿਵ।

ਖਸਮੇ ਭਾਵੇ ਸੇ ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਯਾਹਾ ਕਿਛੀ ਪਠਿ ਪੁਰੁਖੁ ਭਲੁ ਲਾਗਿਆ, ਤਾਹਾ ਸੇ ਪਾਲਨ ਕਰਿਆ, ਯੇਵੇ ਤਾਹਾਰ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ
ਹੋਇਆ, ਸੇਵੇਤੋਵੇਲੇ ਤਾਹਾਨੂੰ ਮਨੋਬਾਞੀਤ ਫਲੁ ਮਿਲਿਆ।

ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇਸੀ ॥੧੫॥

ਸੇ ਸੇਵੇਤੋਵੇਲੇ ਮਾਨ-ਸਮਾਨ ਸਹਿਤ ਪੁਰੁਖੁ ਧਰਵਾਰਨੂੰ ਯਾਇਆ॥15॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮੁਲਾ 1 ॥

ਗਊ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਗਾਏ ਵਧੇ ਰਾਝੀਓ ਭਧਰੇ ਤੁਮੇ ਕਰ ਲਗਾਏ, ਗਾਏ ਗੋਬਰੇ ਤੋਤੋ ਮੋਖਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ
ਨਾਹੀ।

ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ ॥

ਧੋਤੀ, ਟਿਕਾ ਵਧੇ ਮਾਲਾ ਪਾਏ ਕਰੇ, ਕਿਛੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾਨ ਠਾਰੁ ਧਨ, ਧਾਨ ਖਾਏ, ਯਾਹਾਨੂੰ ਮੋਛੁ ਕਬੂਛਾ।

ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਨਿਛ ਘਰੇ ਭਿਤਰੇ ਤੁਮੇ ਪੂਜਾ ਅੰਤਰਿ ਕਰੇ, ਕਿਛੁ ਬਾਹਰੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਨ ਭਰੇ ਪੁਰਖਾਨਾ ਕਰੇ
ਕੋਰਾਨ ਪੜ੍ਹੇ ਉ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਲੇ ਆਰਥ ਕਰੇ।

ਛੇਡੀਲੇ ਪਾਖੰਡਾ ॥

ਹੇ ਭਾਇ! ਵਧੇ ਪੁਰਖਾਨਾ ਧਾਰਾ ਕਰ।

ਨਾਮਿ ਲਇਐ ਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ ॥੧॥

ਪੁਰੁਖੁ ਨਾਮੁ ਲੇਖੇ ਕਰੇਵਾ ਬਾਰਾ ਤੋਤੋ ਮੋਖਿ ਪੁਰਾਣੁ ਹੋਇਆ॥1॥

ਮ: ੧ ॥

ਮੁਲਾ 1 ॥

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥

ਮਾਨਸ-ਭੋਜਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਣੀ ਪਰ ਨਮਾਜ ਪਠਿਆ।

ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਗ ॥

ਅੰਧ ਪਸ਼ਰੇ, ਅਭਯਾਚਾਰਕ ਛੁਰੀ ਚਲਾਏ ਥਾਵੇਂ, ਚਾਹਾਰ ਗਲਾਵੇਂ ਬੂਟਾ ਥਾਵੇਂ।

ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥

ਚਾਹਾਰ ਘਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੰਢਾਂ ਬਝਾਏ ਥਾਵੇਂ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ ॥

ਚਾਹਾਕੂ ਮੱਧ ਬੇਬੇ ਬਾਧ ਆਇਥਾਵੇਂ।

ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਚਾਹਾਰ ਗੁੱਝੀ ਮਿਥਾ ਅਚੇ ਆਏ ਚਾਹਾਰ ਬਾਧਾਰ ਮਿਥਾ ਅਚੇ।

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥

ਮਿਥਾ ਬੋਲੀ ਹੁੰ ਬੇ ਭੋਜਨ ਕਰਿਥਾਵੇਂ।

ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ ॥

ਲੱਛਾ ਖਰੋਂ ਪਰੋਂ ਚਾਹਾ ਠਾਕੂ ਬਹੁ ਦੂਰੇ ਥਾਵੇਂ।

ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮਿਥਾ ਬੇਮਾਨਕੂ ਭਰਪੂਰ ਕਰੇ ਰੱਖੀ।

ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇੜਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ ॥

ਬੇ ਕਪਾਲਾਵੇਂ ਟਿਕਾ ਲਗਾਏ ਥਾਵੇਂ ਆਏ ਧੋਤੀ ਪਿਥੀਥਾਵੇਂ।

ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ ॥

ਚਾਹਾਰ ਹਾਥੇਵੇਂ ਛੁਰੀ ਆਏ ਜਗਤ ਭਰੇ ਕਾਂਬੇਏ ਭਲੇ ਅਭਯਾਚਾਰ ਕਰਿਥਾਵੇਂ।

ਨੀਲ ਵਸਤ੍ਰੁ ਪਹਿਰਿ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਪਿਥੀ ਗੁਬਲਮਾਨਕ ਨਯਰੇ ਬਾਝੂਤ ਬੇਬਾਕੂ ਚਾਹੀਂ ਥਾਵੇਂ,

ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਗੁਬਲਮਾਨਕ ਠਾਕੂ ਪਨ ਨੇਏਥਾਵੇਂ, ਯਾਹਾਕੂ ਮੇਲੇ ਕੂਬਾਧਾਵੇਂ ਆਏ ਗੁਰਗਾਥਾਕੂ ਮੱਧ ਗੂਝਾ ਕਰਿਥਾਵੇਂ।

ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੂਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ॥

ਖੜੇ ਪਸ਼ਰੇ ਅਭਾਖਾ ਆਰਬੀ-ਪਾਰੀ ਪਠੇ ਬਲਾਏ ਕਰੇ ਛੇਲੇ ਮਾਂਬੇ ਖਾਏਥਾਵੇਂ,

ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਪਰਭੂ ਅਨੰਤ ਪਸਰੇ ਨਿਯੋਗ ਰੋਗੇਸ਼ੁਰ ਭਿਤਰੇ ਕਾਇਆ ਪੁਰੇਸ਼ੁਰ ਕਰਾਇ ਨਯਾਵ,

ਦੇ ਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ ॥

ਸੇ ਰੋਗੇਸ਼ੁਰ ਲੋਧ ਕਰਿ ਸੇਧੁਰੇ ਘਰੁ ਸਾਧਾ ਚਾਹਿਯਾਵ ਆਉ

ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥

ਰੋਗੇਸ਼ੁਰ ਘਰੇ ਸੇ ਸਿਧਾਯੋਰ ਆਇ ਕਰਿਯਾਵ।

ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥

ਅਨੰਤੁ ਸੇ ਕਹਿਯਾਵ ਯੋਗ, ਰੋਗੇਸ਼ੁਰ ਨਿਕਰਕੁ ਆਸ ਨਾਹਿ, ਚਾਹੁ ਸੁਖ ਕਰ ਨਾਹਿ, ਅਨੰਤੁ ਆਮਰ ਭੋਜਨ
ਭੁਝੁ ਹੋਇਯੋ।

ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ ॥

ਭੁਝੁ ਮਨਿਯੋ ਗਰਾਹੁ ਧੁਝੁ ਕਰਿਯਾਵ,

ਮਨਿ ਜੂਠੇ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ ॥

ਅਪਰਿਭੁ ਮਨ ਸੁਖਿਯੋ ਸੇ ਧਾਰਿ ਧੋਇਯਾਵ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਚੁ ਧਿਆਇ ਕਰਿਯੋ ਧੁਝੁ।

ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਯੋਗੇ ਮਨ ਗੁਣੁ ਹੋਇਯਾਵ, ਸੇਧੇਧੇਧੇ ਸਚੁ (ਪੁਰੁ) ਪੁਰੁ ਹੋਇਯਾਉ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਬੁ ਜੀਵਨੁ ਨਿਯੋਗ ਚਿਤਰੇ ਮਨੇ ਰਖੁਯਾਉ ਆਉ ਸੇ ਸਬੁਨੁ ਧੇਰੁ ਨਿਯੋਗ ਧਾਇਯੋਰੇ ਰਖੁ ਨਿਯੋਗ
ਯੋਗੇ ਚਲਾਇ ਧਾਇਯਾਉ।

ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਸੇ ਨਿਯੋਗੁ ਹੋ ਜੀਵਨੁ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਿਯਾਉ ਆਉ ਨਿਯੋਗੁ ਹੋ ਚਾਹਾਣੁ ਧੁਝੁ ਕਰਿ ਕਰਾਇ ਧਾਇਯਾਉ।

ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਪੁਰੁ ਮਹਾਨ ਅਰਥਿ ਆਉ ਚਾਹਾਯਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮਿ ਮਖ ਅਨਭ ਅਰੇ, ਸੇ ਸਮਝਯੁ ਕਾਰਿਯਰੇ ਲਗਾਯਾ ਆਇਓ।

ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਮਧਿ ਪੁਰੁ ਕੋਪ-ਦ੍ਰੁਸ਼੍ਟਿ ਖਾਰਥਿ ਕਰਥਿ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ ਸੇ ਰਾਜਾ ਓ ਮਹਾਰਾਜਾਯੁ ਮਖ ਘਾਹ ਚੁਥਿ ਭਲਿ ਕਾਯਾਯਾ
ਬਨਾਯਾ ਆਇਓ।

ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥

ਸੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਾਗਿਲੇ ਮਖ ਚਾਹਾਯੁ ਭਿਖਾ ਮਿਲੇਨਾਏ॥16॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਯੋਗ ਮੁਖਲਾ 1 ॥

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਰੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੁ ਚੋਰ ਪਰ ਘਰ ਲੂਠਿਆਵ ਆਉ ਸੇਹੁ ਪਦਾਰਥਰੇ ਚਿਠੁ ਗ੍ਰਾਯ ਕਰਿਆਵ, ਚਾਹਾਯੇਲੇ

ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਈਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ ॥

ਪਰਲੋਕਰੇ ਵਸਤੁ ਚਿਠਾ ਪਠਿਆਵ, ਘੋਰਿ ਸੇ ਚਿਠੁ ਚੋਰ ਬਨਾਯਾ ਦੇਖਿਆਵ, ਅਧਾਰ ਚੋਰੀ ਵਸਤੁ ਬਾਰਾ
ਪ੍ਰਾਯ ਮਿਲੇਨਾਏ।

ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ॥

ਪੁਰੁ ਪਰੇ ਘੋਰ ਨਯਾਯ ਕਰਿਆਓ ਮੇ ਮੇਭੈ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਨਿਯ ਮਯਮਾਨ ਬਾਰਾ ਸੇਹੁ ਚੋਰੀ ਵਸਤੁ ਚਿਠੁ ਨਿਮਿਯਾ ਧਾਨ
ਕਰਾਯਾ ਆਵ, ਸੇਹੁ ਧਲਾਲ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣਰ ਕਾਰਿ ਧਿਆਵ।

ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੇ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥੧॥

ਸੇ ਨਾਨਕ! ਪਰੇ ਪਰਲੋਕਰੇ ਕੇਵਲ ਘੋਰਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾ, ਘੋਰਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਨਿਯ ਪਰਿਗ੍ਰਿਯ ਬਾਰਾ ਅਭੰਨ
ਕਰਿਆ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਖਲਾ 1 ॥

ਜਿਉ ਜੇਰੂ ਸਿਰਨਾਵਈ ਆਵੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਮੇਧਰਿ ਬ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਬਾਰਨਾਰ ਮਾਧਿਕ ਧਰਮ ਹੋਯਾਯਾ,

ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ੴ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਮਨੁਸ਼ਾ ਮੁਖਿ ਨਿਧਾ। ਹੋ ਰਹਿਯਾ, ੴ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਮਨੁਸ਼ਾ ਸਰਵਾ ਦੁਸ਼ਟਾ ਰਹਿਯਾ।

ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ ॥

ੴ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਮਨੁਸ਼ਾ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਜਾਹੁ, ਹੋ ਨਿਧਾ। ਗਰੀਬਾ ਗੁਣ ਕਰਿ ਰਹਿਯਾ।

ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਜੇ ਅਰੇ, ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ।

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥

ਹੋ ਨਿਧਾ। ਗਰੀਬਾ ਨਿਧਾ। ਹੋ ਨਿਧਾ। ਗਰੀਬਾ ਨਿਧਾ। ਹੋ ਨਿਧਾ। ਗਰੀਬਾ ਨਿਧਾ।

ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥

ਹੋ ਨਿਧਾ। ਮਨੁਸ਼ਾ ਕਰਿ ਨਿਧਾ। ਹੋ ਨਿਧਾ। ਮਨੁਸ਼ਾ ਕਰਿ ਨਿਧਾ। ਹੋ ਨਿਧਾ। ਮਨੁਸ਼ਾ ਕਰਿ ਨਿਧਾ।

ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ।

ਜਰੁ ਆਈ ਜੇਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ। ਹੇਠ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਪਰਿ ਨਿਧਾ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਰੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਰੁ ਹੋਇ ॥

ਮਧੇ ਛੁੱਤ੍ਰਿਕਾ ਰੂਪੀ ਬਿਚਾਰਕੁ ਬਧਾ ਮਾਨ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਚਾਹਾਏਯੋ ਛੁੱਤ੍ਰਿਕਾ ਬਹੁਯੋ ਠਾਹੇ ਧਾਵ।

ਗੋਹੇ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥

ਗੋਹਰ ਘਰੋਂ ਕਾਠਰੇ ਮਧ ਕੀਠਾ ਧਾਵ।

ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਯੇਤੇ ਆਸਾਧਰ ਧਾਨਾ ਬਧਾਏਯੋ ਕਰਾਯਾਯਾਵ, ਕੋਈਯੋ ਧਾਨਾ ਭਾਵ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ।

ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਬਰਪੁਧਮੇ ਭਲੇ ਹੋਏ ਭਾਵਨ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਧਾਰਾ ਬਹੁ ਕੀਠੇ ਬਹੁਯੋਧਾਏ ਭਰੇ ਧਾਏਯਾਵ।

ਸੂਤਰੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਰੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥

ਛੁੱਤ੍ਰਿਕਾਨੂੰ ਕੇਧਰੇ ਧੂਰੇਯੋ ਰਝਾ ਯਾਯਾਧਰਿਯੋ? ਘੋਏ ਛੁੱਤ੍ਰਿਕਾ ਆਮਰੇ ਰੋਧੇਯੋ ਧਰੇ ਮਧ ਰਝੇਯਾਵ।

ਨਾਨਕ ਸੂਤਰੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਭੁਮਰੇ ਧ੍ਵਾ ਛੁੱਤ੍ਰਿਕਾ ਘੋਧਰੇ ਕੇਧੇ ਧੂਰੇ ਧ੍ਵਾਧਾਏ, ਘਾਯਾਨੂੰ ਆਨ ਧਾਰਾ ਹੋਏ ਗੁਧ ਕਰੇ ਧੂਰੇ ਕਰਾਯਾਯਾ ਧਾਰਿਯੋ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਝਲਾ 1 ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਰੁ ਲੇਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਰੁ ਕੂੜੁ ॥

ਮਨਰੇ ਛੁੱਤ੍ਰਿਕਾ ਲੋਭਾ ਅਧਾਰੇ ਲੋਭਾ ਰੂਪੀ ਧ੍ਵਾਯੋ ਮਾਨਨੂੰ ਲੋਭਾਧਰਿਯੋ ਕਰੇਯਾਵ ਅਭ ਭਾਵਰੇ ਰੂਧਿਕੇ ਮਧਾ। ਅਰੇ ਅਧਾਰੇ ਮਧਾ ਰੂਪੀ ਛੁੱਤ੍ਰਿਕਾ ਭੋਭਰੇ ਲਾਰੇਯਾਵ।

ਅਖੀ ਸੂਤਰੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ ॥

ਆਯੋਰੇ ਛੁੱਤ੍ਰਿਕਾ ਧਰੇ ਨਾਰੀ, ਧਰੇ ਧਨ ਘਰੋਂ ਰੂਪ ਧੋਧਰੇ ਧੇਯੋਧਾਵ ਅਰੇ।

ਕੰਨੀ ਸੂਤਰੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

ਕਾਨਰੇ ਧ੍ਵਾਯੋ ਧਰੇਯੋ ਨਿਧਾ ਗੁਧਿਯੋ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਘੋਏ ਧ੍ਵਾਯੋ ਕਾਰੇਯੋ ਮਨੁਧਰੇ ਆਧਾ ਮਧਧੂਰੀ ਧਾਏਯਾਵ॥2॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਕਲਾ 1 ॥

ਸਭੇ ਸੂਤਰੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ੴ ਜੀਵਨ-ਮੂਰ੍ਯੁ ਬਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੇਵਲ ਧਰਮ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਧੋਰਯਭਾਰ ਕਾਰਨੁ ਬਹੁਕ ਠਾਰੇ ਲਾਗਿਅਹਿ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਜਨਮ ਅਵਾ ਮਰਨਾ ਹੁਕਮੁ ਅਰੇ ਆਉ ਭਾਣਾਕਾ ਕਰਮੁ ਭਾਰਾ ਹੁੰ ਮਨੁਸ਼ਯ ਜਨੁ ਨੇਕਥਾਵ ਆਉ ਪੁਰਾ ਧਾਰਾ ਕਰਿਥਾਵ।

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੇਨੁ ਰਿਜਰੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਖਾਨਾ ਪੀਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਰੇ, ਕਾਰਨਾ ਹੁਕੁ ਬਹੁ ਜੀਵਨੁ ਭੋਜਨ ਦੇਖਿਓ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੂਤਰੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥

ਬੇ ਨਾਨਕ! ਯਿਹ ਗੁਰਮੁਖੀ ਬਨਿ ੴ ਭੇਦਨੁ ਰੂਪਿਨਿ, ਭਾਣਾਕੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿ॥3॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਭੈ ਬਦਗੁਨਾ ਠਾਰੇ ਮਾਨ ਗੁਣ ਮਾਨੁਦ ਅਹਿ, ਭਾਣਾਕੁ ਬਠ ਮਾਨਿ ਭਾਣਾਕੁ ਬੁਝਿ ਕਰਿਓ ਭਰਿਓ।

ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ ॥

ਯੇਥੇਵੇਲੇ ਭਗਵਾਨਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਦਗੁਨਾ ਮਿਲਿਯਾਹਿ, ਬੇਥੇਵੇਲੇ ਬੇ ਬਦਗੁਨਾਕਾ ਬਠਿਯਾਕੁ ਦੇਖਿਥਾਵ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ ॥

ਯੇਵੇ ਭਾਣਾਕੁ ਭਲ ਲਾਗਿਥਾਵ, ਬੇਥੇਵੇਲੇ ਬੇ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਨਰੇ ਬਾਬ ਕਰਿਥਾਹਿ।

ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥

ਕੀਰਨਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਲੇ ਬਦਗੁਨਾ ਮਨੁਸ਼ਯ ਮਾਤ੍ਰਕਾ ਭਧਰੇ ਬਾਠ ਰਥੁ ਬਹੁ ਮਾਨ ਬਾਬਾਕੁ ਧੋਰਿਯਾਹਿ ਦੇਖਿਥਾਵ।

ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥੧੮॥

ਯੇਵੇ ਹੁਕੁ ਹੁਕਮੁ ਬੋਲਿਯਾਹਿ, ਨਕਸ਼ਿ ਪ੍ਰਾਚੁ ਬੋਲਿਯਾਵ॥18॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਐਕਾਕ ਨਮੁਕਾ 1 ॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਪੁਰਖੇ ਰਾਜਗੁਰੂ ਨਿਯੋਗ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚਕਰਿ ਰੇ ਰਹਿਯਾ।

ਸੁਚੈ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਭੋਜਨ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੇਹੀ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਨੁ ਪਰਥਾ ਯਾ।

ਸੁਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਇ ਸਲੋਕੁ ॥

ਵਹਿਪਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਸੇ ਭੋਜਨ ਗੁਰੂ ਕਰਿਯਾ ਅਭਿਸੇਕ ਵੇਲੇ ਐਕਾਕ ਪਛੇਰਾਨੁ ਲਾਗਿਯਾ।

ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੇਖੁ ॥

ਨਿਯੋਗ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਨਿਯੋਗ ਪੈਰੇ ਅਗੁਰੂ ਬੰਨ੍ਹ ਨਿਯੋਗ, ਵਹਿ ਧੋਖਾ ਕਾਹਾਨੁ ਲਾਗਿਯਾ?

ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਈ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ ॥

ਅਨ੍ਹ, ਭਲ, ਅਗੈ ਵਹਿ ਭੋਗ ਚਾਰੇ ਦੇਵਤਾ ਅਧਾਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥ ਅਰੇ, ਸੇਵਕ ਵੇਲੇ ਪੰਜਮ ਪਦਾਰਥ ਘਿਅ
ਦਿਯਾਯਾ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਵਹਿ ਭੋਜਨ ਰਹਿਯਾ।

ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥

ਦੇਵਤਾ ਭਲਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਪਾਪੀ ਚਨਰ ਬੰਨ੍ਹਾਗਰੁ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਯਾ ਅਭਿਸੇਕ ਚਾਹਾ ਭਪਰੇ ਧੂਰੀ ਛੇਪ
ਪਕਾ ਯਾ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਊਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵੇਖੋ ਮੂੰਹੋਂ ਯੋਗ ਨਾਮਰ ਭਯਾਨਕ ਕਰੇ ਨਾਉਂ ਅਭਿਸੇਕ ਨਾਮ ਰਿਖ ਭੋਗ ਕਰਿਯਾ,

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਈਐ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਵਹਿ ਭਾਵ ਸੇ ਵੇਖੋ ਮੂੰਹੋਂ ਭਪਰੇ ਛੇਪ ਪਛੇਰਾਯਾ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਨਮੁਕਾ 1 ॥

ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥

ਨਾਰੀ ਜਨਮਦਾਤ੍ਰੀ ਅਰੇ, ਤਾਹਾ ਮਾਖਮਨੂ ਮਨੁਸ਼ਖ ਚਯੋਰੇ ਜਨਮ ਨੇਯਾਵ, ਤਾਹਾਰ ਮਾਖਮਨੂ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਚਰੀਰ
ਬਨਿਆਵ,

ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੇਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥

ਨਾਰੀ ਬਹਿਤ ਹੂੰ ਮਨੁਸ਼ਖ ਬਞਾ ਕਰਿਆਵ ਆਭ ਨਾਰੀ ਬਾਰਾ ਹੂੰ ਦੂਜਿਆਰ ਭਉਰਿ ਮਾਰੀ ਜਾਇ ਰਹਿਆਵ।

ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥

ਮਧਿ ਕੀਐ ਮਨੁਸ਼ਖ ਪਛੀ ਮਰਿਆਵ, ਤਾਹਾਹੇਲੇ ਬੇ ਅਨਧ ਬ੍ਰਾ ਖੋਜਿਆਵ, ਨਾਰੀ ਬਾਰਾ ਹੂੰ ਤਾਹਾਰ
ਅਨਧ ਬਹਿਤ ਬਞਾ ਕਰਿਆਵ।

ਸੇ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥

ਪ੍ਰਭੀ ਬੇਬੇ ਨਾਰੀ ਪਾਖਰੇ ਕਥਾ ਮਧ ਅਛੀ? ਯਿਵ ਬਤ ਬਤ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜਾਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਯੋ।

ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਨਾਰੀ ਬਾਰਾ ਹੂੰ ਨਾਰੀ ਜਾਤ ਹੋਯਾਵ ਆਭ ਨਾਰੀ ਬਿਨਾ ਕੇਹੀ ਮਧ ਜਾਤ ਹੋਯਾਰਹਿ ਨਾਹੀ।

ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਕਿਛੁ ਹੋ ਨਾਨਕ! ਕੇਵਲ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੂੰ ਨਾਰੀਯੋ ਬਿਨਾ ਅਯੋਗਿਯੇ ਧਿਆਇ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ ॥

ਮੇਯੋ ਮੁਖ ਬਾਰਾ ਬਧਾ ਗੁਣਬੂਝਿ ਹੋਯਾਵ, ਬੇ ਭਾਗਯਾਨਾ ਏਕੋ ਬੁਧਰ ਅਰੇ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਬੇਬੇ ਮੁਖ ਬੇਬੇ ਬਧਾ ਪੁਰਖ ਦਰਬਾਰੇ ਭਯੋ ਹੋਯਾਵ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੇ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥

ਹੋ ਪੁਰਖ! ਬਧਾ ਚੋਣ ਨਿਯਮ ਮਾਨਿਕ ਕਹਿਆਇ, ਕਿਛੁ ਯਾਹਾਰ ਤੂ ਨਾਹੀ, ਤਾਹਾਨੂੰ ਵਾਛੀ ਤੂ ਕਾਛਿਯੋ।

ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ॥

ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਯਮ ਕਰੀ ਅਨੁਬਾਹੇ ਕਰੀ ਫਲ ਭੋਗ ਕਰਿਆਵ ਆਭ ਨਿਯਮ ਬਿਬਾਧ ਨਿਕਾਸ ਕਰੇ।

ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ ॥

ਮਰਿ ਮਨੁਸ਼ਯਾ ਖੁੰਹਿ ਜਗਤਰੇ ਬਧਾ ਰਹੇ ਨਾਹਿ, ਤਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਕਾਹਿਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿਯਾਵ?

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੇ ਬੁਝੀਐ ॥ ਮੂਰਖੇ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥੧੯॥

ਕਾਹਾਕੂ ਮਖ ਮਖ ਕੂਹ ਨਾਹਿ ਆਭ ਵਿਧਾ ਬਾਰਾ ਖੁੰਹਿ ਕਥਾਕੂ ਰੂਝੇਵਾ ਭਰਿਓ, ਕਧਾਇ ਝਗਭਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਓ ਰੂਝੇ। ॥19॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੋਲਕ ਮਝਲਾ 1 ॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਿਕਾ ਕੁੰਹਿਵਾ ਬਾਰਾ ਚਨ ਮਨ ਧਿਕਾ ਪਠਿਯਾਵ।

ਫਿਕੈ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੈ ਫਿਕੀ ਸੋਇ ॥

ਕਭਾ ਕਬੂਧੁਵਾ ਕਯਛਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਕਰੂਭਾਸ਼ਾ ਭਾਵੇ ਪਰਿਓਤ ਹੋਯਾਯਾਵ ਆਭ ਲੋਕਮਾਨੇ ਮਖ ਤਾਹਰ ਕਭਾ ਕਭਨਕੂ ਮਨੇ ਰਝੁਪਾਛਿ।

ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਬੁਕਾ ਫਿਕੈ ਪਾਇ ॥

ਕਭਾ ਬੁਭਾਵ ਕਾਲਾ ਭਾਵ ਪੁਛੁਕਾ ਧਰਕਾਰੇ ਪੁਤਯਾਯਾਤ ਹੋਯਾਯਾਵ ਆਭ ਕਰੂਭਾਸ਼ਾ ਮੁਹੁ ਭਪਰੇ ਛੋਧ ਪਠਿਯਾਵ।

ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਕਰੂਭਾਸ਼ਾ ਮਨੁਸ਼ਯਾਕੂ ਮੂਰਖ ਕੂਹਾਯਾਵ ਆਭ ਕਛ ਬਰੂਧ ਤਾਹਾਕੂ ਭੋਭਾ ਮਾਭ ਹੋਯਾਯਾਵ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਝਲਾ 1 ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥

ਮਨਰੇ ਮਿਥਯਾ ਥਾਵ, ਕਿਛੁ ਕਾਹਾਰੂ ਬਧਾਕਾਵਾ ਭਲਿ ਕੇਯਾਭਧੁਵਾ ਕਯਛਿ ਦੂਨਿਆਰੇ ਗਰਵਾ ਹੁੰ ਹੋਯਾਯਾਵ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ ॥

ਸੇ ਚਭਥਓ ਚਾਥਰ ਬਾਨ ਕਰਿਯਾਭ, ਚਥਾਇ ਤਾਹਾਰ ਮਨਰੂ ਮਝਲਾ ਧੂਰ ਬੁਖਨਾਹੁ।

ਜਿਨ੍ ਪਟ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ଏହି ਦੂਜੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਰਾਮ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ।

ਤਿਨ੍ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨ੍ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ।

ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੇਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ।

ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ ॥

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ ॥

ਉਹ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ।

ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੈ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾ ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਮੇਲੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ।

ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ ॥

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ ॥

ਉਹ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਦੋਹਰੇ ਹਨ।

ਜੇ ਆਇਆ ਸੇ ਚਲਸੀ ਸਤੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥

ਯੇਭੱ ਭਾਵ ਮਧ ਖੜ੍ਹੇ ਦੂਨਿਆਂ ਆਇਓ, ਸੇ ਚਲਿਯੋ, ਨਿਯ ਪਾਲਿ ਆਇਲੇ ਸਬੁ ਭਾਗਿ ਖੂਧ।

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਨਿਯ ਮਨਹੁ ਆਮੇ ਸੇਧਿ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਕਾਇਕਿ ਵਿਸੁਧ ਕਰਿਯਾ, ਯਿਧ ਆਮਨੁ ਭਾਵਨ ਖਬੰ ਪੁਰਾ ਧੋਯਯੋ?

ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥੨੦॥

ਆਪ, ਨਿਯ ਹਾਥਰੇ ਆਮੇ ਬੁਝੰ ਨਿਯ ਕਾਇਧ ਧੰਦੂਭੁ ਕਰਿਯਾ ਅਧਾਥ ਗੁਯ ਕਰੰ ਬਾਰਾ ਭਗਵਾਨਨੁ ਪੁਸਨ ਕਰਿ
ਨਿਯ ਭਾਵਨਰ ਕਾਇਧ ਸਧਨ ਕਰਿਯਾ ॥20॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਯੋਗ ਮਧਲਾ 2 ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਭਾਖਾ ਕਿਧਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰੇ, ਯਾਖਾ ਭਗਵਾਨਨੁ ਛਾਢਿ ਧੋਧਯਯਾਵਰੇ ਲਾਗਿਯਾ।

ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਸੇ ਨਾਨਕ! ਬਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਖਾਨੁ ਕੂਖਾਯਾ, ਯਿਧ ਬਯਾ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਹਿਯਾ।

ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੈ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥

ਯੇਭੱ ਬਯਯੋ ਨਿਯੋ ਕਰਿਯੁ। ਗੁਯਕਰੰਰ ਧਨ ਸੁਯਨੁ ਭਲ ਮਾਨਿਯਾ ਅਯ ਨਿਯੋ ਕਰਿਯੁ। ਮਧ ਕਰੰਰ ਦੂਯਨੁ
ਮਧ ਮਾਨਿਯਾ,

ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਭਾਖਾਨੁ ਭਗਵਾਨਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕੂਖਾ ਯਾਯ ਪਾਰੇ ਨਾਇ, ਸੇ ਭਲ ਅਯ ਮਧਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਪਢਿ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਬਿਬਾਧ
ਕਿਭਾਧ ਕਰਿਯਾ, ਪੁਰੁਸ਼ ਯਾਖਾ ਕਿਯੋ ਕਰਿਯਾਢਿ, ਖਧਰੇ ਭਾਧ ਸੇਧਰੇ ਸਧਨਭ ਰਸੇ ਨਾਇ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਧਲਾ 2 ॥

ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੇਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

ਯੇਭੱ ਮਨੁਯਾ ਨਿਯ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਬੁਕੁਮਨੁ ਕੇਧੇ ਪੁਰਾਮ ਕਰਿਯਾ ਅਯ ਕੇਧੇ ਭਾਖਾਨੁ ਧੰਗਨ ਕਰਿਯਾ, ਸੇ
ਪੁਧਮਨੁ ਭੁੰ ਕੂਮਾਰੰਗਾਮ1 ਬੋਯਯਾ।

ਨਾਨਕ ਦੇਵੇ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਵੇਂ ਦੂਰਿ ਕਾਇ ਪਿਥਾ ਅਰੇ ਆਉ ਪੁਰੁਖ ਦਰਬਾਰੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਬਿਧ ਬਿਧ
ਮਿਲੇਨਾਹਿ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮੁਹਾਲੀਐ ॥

ਯਾਹਾਕਿ ਸੇਵਾ ਕਰਿਲੇ ਬੁਝਿ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਸਰਬਦਾ ਸੇਵਿ ਪੁਰੁਖੁ ਬਲਗਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ।

ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥

ਯੇਤਦੇਵੇਲੇ ਨਿਯੋਗ ਕਰਿਯੁਕਾ ਕਰਿਨੁ ਨਿਯੋਗੁ ਹੋ ਭੋਗਿਵਾਨੁ ਪਭਿਰ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਆਪੇ ਮਨ ਕਰਿ ਕਾਇਕਿ
ਕਰਿਵਾ?

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

ਮਨ ਕਰਿ ਕਦਾਪਿ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ ਨੂਹੇ, ਦੂਰ-ਦੂਰਿ ਬਾਰਾ ਧਨਾਧਨ ਧਨ ਰਖਵਾ ਭਰਿਤ।

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥

ਆਪੇ ਕਰਿਨੁ ਘਰਿ ਖੋਲ ਖੋਲਿਵਾ ਭਰਿਤ ਨੂਹੇ, ਯਾਹਾਕਿ ਧਨਾਧਨ ਪੁਰੁਖੁ ਬਲਗਿ ਹੋ ਆਪੇ ਲਭਿਤ
ਹੋਵਾਨੁ ਪਭਿਰਾਵ, ਅਧਾਰਿ ਗੁਰਕਰਿ ਹੋ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ।

ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਭਗੁਰੇ ਘਰਿ ਸੇਵਾ ਭਭਿ ਕਰ, ਯਾਹਾ ਬਾਰਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਾ ॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਗੋਗ ਮਹਲਾ 2 ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥

ਯਦਿ ਕੋਈ ਸੇਵਕ ਨਿਯੋਗ ਮਾਨਿਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ ਆਉ ਅਭਿਮਾਨ ਓ ਬਿਵਾਦ ਬੁਝਿ ਕਰਿਯਾਵ,

ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥

ਯਦਿ ਸੇ ਅਧਿਕ ਕਥਾ ਕਹਿਯਾਵ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਸੇ ਨਿਯੋਗ ਮਾਨਿਕਰ ਪ੍ਰਬਲਤਾਰ ਪਾਤੁ ਬੁਝਨਾਹਿ।

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਕਿਛੁ, ਯਦਿ ਸੇ ਨਿਯਮ ਅਧਿਕਾਰ ਧੂਰ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰਿਯਾਵ, ਤਾਹਾਏਲੇ ਕਿਛੁ ਮਾਨ-ਸੰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਿ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਾ ਨਿਯਮ ਸੇਹਿ ਮਾਨਿਕਾਕ ਸਹਿਤ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਯਾਹਾਕ ਸੇਵਾਏ ਲਾਗਿਯਾਵ, ਤਾਹਾਰ ਲਗ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਇਯਾਵ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਜੇ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥

ਯੇਯੋ ਸੰਕਲਪ ਸੁਖਯੋ ਹੋਇਯਾਵ, ਤਾਹਾ ਕਰਿ ਰੂਪਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਯਾਵ, ਮੁਖਏ ਕਹਿਯਾਵਾ ਕਥਾ ਪਰਮ ਭਲਿ ਮਨੁਸ਼ਾਨ ਹੋਇਯਾਵ॥

ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥੨॥

ਮਨੁਸ਼ਾ ਬਿਖ ਰੁਝਿਯਾਵ, ਪਰਭੂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਾਗਿਯਾਵ, ਯੇਹਾ ਕਿਪਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰੇ॥2॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੇਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਮੂਲਿ ਸਾਧਏ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਧਾਪਿ ਠਿਕ ਨੂਹੋ॥

ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੇ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੇ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਸੇ ਯੋਗਰਿ ਯਾਗਿਯਾਵ, ਸੇਧਰਿ ਹੋ ਸੇ ਕਰਿਯਾਵ, ਯੇਹਾਰ ਨਿਬੰਧ ਕੇਹਿ ਕਰਿ ਯੋਗੁ॥

ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੁਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥

ਕੋਠਿਯੋ ਬਸਤੁਏ ਅਧਿਕ ਬਸਤੁ ਸੇਧਰੇਏਲੇ ਮਿਲਿਯਾਵ, ਯਦਿ ਪੂਰ੍ਵਰੂ ਧ੍ਰਵਾ ਬਸਤੁ ਕਾਢਿ ਨਿਯਾਯਾਵ॥

ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕ ਸੰਯੁਕਤਏ ਸੁਕੁਮ ਕਰਿਯਾਵਾ ਸਧਾਨ ਸੁਖਨਾਹੋ, ਯੇਹੁ ਤਾਹਾਕ ਸੰਯੁਕਤਏ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿਯਾ ਭਰਿਤ॥

ਕੂੜਿ ਕਮਾਣੈ ਕੂੜੇ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਛਲ ਕਧਰੇ ਅਯੋਗ ਕਰਿਲੇ ਛਲ ਕਧਰੇ ਹੁੰ ਖਾਇਲੇ ਹੋਇਆ, ਕਿੰਨੇ ਪੁਰਖ ਯੋਗਗਾਨ ਕਰਿ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਇਆ॥3॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਕਲਾ 2 ॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੈ ਦੇਸਤੀ ਵਡਾਰੂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥

ਅਯਾਨ ਕਾਢਿ ਬਾਪੁਰੇ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਏਕੰ ਰਤ ਮਹਿਬ ਬਾਪੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮ

ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ॥੪॥

ਪਾਣੀਰੇ ਗਾਰ ਭਲਿ ਚਾਹਾਰ ਕਿਛਿ ਅਖੁਓ ਰਹੇ ਨਾਹਿ॥4॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਕਲਾ 2 ॥

ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਇ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ ॥

ਮਧਿ ਏਕ ਆਰੁਖਾ ਕਾਢਿ ਕੋਠਿਥਿ ਕਾਰਿਯ ਕਰਿਯਾ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਏਕਾਕੁ ਬੰਦੂਕ ਕਰਿਯਾ ਨਾਹਿ।

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ਵੇਰਾਸਿ ॥੫॥

ਏਧਰਿ ਕਿ ਸੇ ਏਕ ਭਲ ਕਾਮ ਕਰਿ ਮਧ ਅਧ ਕਾਮਕੁ ਬਿਗਠਿ ਦੇਇਆ॥5॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਠੀ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੇ ਭਾਇ ॥

ਮੇਠੈ ਸੇਵਕ ਨਿਯ ਬਾਮਨਾ ਭਲਾ ਅਨੁਬਾਹੇ ਚਾਲਿਆ, ਚਾਹਾਹੇਲੇ ਭਾਵ, ਸੇ ਨਿਯ ਬਾਮਨਾ ਨੌਕਰਿ
ਕਰੁਛਿ,

ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ ॥

ਏਠਿ ਬਾਰਾ ਚਾਹਾਕੁ ਰਤ ਮਾਨ-ਬਖਸ਼ਾਨ ਮਿਲਿਆ, ਆਭ ਕੇਤਨ ਮਧ ਬਾਮਨ ਠਾਰੂ ਧੁਕਗੁਥ ਪ੍ਰਾਪੁ
ਕਰਿਯਾ।

ਖਸਮੇ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ॥

ਹਰਿ ਸੇ ਬਾਮਨੀਯ ਸਮਕਸ਼ਿ ਮਾਰਿਥਾਵ, ਤਾਹਾਹੇਲੇ ਸੇ ਮਨਰੇ ਲਭਿਤ ਹੋਇਥਾਵ।

ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਪਰਿਗਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਯੁ ਪੁਰਮ ਅਭਿਨ ਮਖ ਸੇ ਹਰਾਇ ਥਾਵ ਆਭ ਸਰਵਾ ਜੋਗਾ ਮਾਭ ਖਾਇਥਾਵ।

ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਆਮੇ ਯਾਹਾਰ ਧਾਨ ਖਾਭਭਿ, ਤਾਹਾਯੁ ਆਮੇ ਕੋਰਿ ਕੋਰਿ ਪੁਰਾਮ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਖ ਸੰਨ੍ਹਯਰੇ ਸੁਕੁਮ ਸਧਾਨ ਸੁਖਨਾਹੁ, ਏਹੁ ਤਾਹਾਯੁ ਸੰਨ੍ਹਯਰੇ ਬਿਨੁ ਪੁਰਿਯਾ ਕਰਿਵਾ ਭਰਿਤ॥੨੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਘੋਸਕ ਮਹਲਾ 2 ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੇ ਪਾਈਐ ॥

ਏਹਾ ਕਿਪਰਿ ਧਾਨ, ਯਾਹਾ ਆਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਿ ਪੁਰੁ ਕਰੁ?

ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੇ ਮਿਲੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਅਭੁਤ ਧਾਨ ਤਾਹਾ ਅਰੇ, ਯਿਥ ਪੁਰੁਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਿ ਹੇਰਾ ਪਰੇ ਪੁਰੁ ਹੋਇਥਾਵ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ 2 ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏਹਾ ਕਿਪਰਿ ਸੇਰਾ ਅਰੇ, ਯਾਹਾ ਬਾਰਾ ਬਾਮਨੀਯ ਭਲੁ ਦੂਰ ਸੁਖਨਾਹੁ?

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਯਾ ਸੇਵਕ ਤਾਹਾਯੁ ਕੁਝਾਯਾਵ, ਯਿਥ ਨਿਯੁ ਬਾਮਨੀਯ ਠਾਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਥਾਵ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੰਤ ਜਗਾ ਯਾਪ ਨਾਹੀ, ਸੇ ਅਨੰਤ ਅਚੰਤ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥

ਸੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ ਅੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਨਿਯੰ ਰਚਿਤ ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਾਗ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਇਕਨ੍ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥

ਕਿਛਿ ਜੀਵਨਾ ਜਗਾਨੇ ਜਝੀਰ ਪਠਿਯਾਵ, ਅਧੀਤ ਬਝਨੇਰੇ ਰਹਿਯਾਵ ਅੰਤ ਕਿਛਿ ਅਬਾਝਾ ਘੋਰਾ ਭਧਰੇ
ਬਾਰਾ ਹੋਯਾ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾਛਿ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਸੇਹਿ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜੀਵਾ ਕਰਿਯਾਛਿ ਅੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਜੀਵਨਾ ਬਾਰਾ ਕਰਾਯਾ ਯਾਯਾਛਿ, ਮੂੰ ਕਾਯਾ ਕੁਝ ਕਹਿਓ?

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਥੋਂ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿਛੁ, ਸੇ ਪੂਰੀ ਚਾਹਾਰ ਪੋਥੀ ਕਰਿਯਾਛਿ॥23॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਐਕਾਕ ਮੁਖਾ 1 ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਾਤ੍ਰ ਬਨਾਯਾਛਿ ਅੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਚਾਹਾਰ ਗੰਗਾਨੇਰੇ ਗੁਣ-ਅਵਗੁਣ, ਬੁਝ-ਦੁਝ
ਰਝੁਯਾਛਿ।

ਇਕਨ੍ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥

ਕਿਛਿ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਾਤ੍ਰੇਰੇ ਦੁਖ ਭਰਿ ਰਹਿਯਾਵ, ਅਧੀਤ ਬਧਗੁਣ ਬਿਧਾਨਾਨ ਰਹਿਯਾਵ ਅੰਤ ਅੰਤ ਕਿਛਿ ਚੁਲ੍ਹੇਰੇ
ਤਾਪ ਬਧੁ ਕਰਿਯਾਵ।

ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥

ਕਿਛਿ ਭਾਗਯਾਗੀ ਨਰਮ ਸੇਯ ਭਧਰੇ ਬਿਗ੍ਰਾਮ ਕਰਿਯਾਛਿ ਅੰਤ ਕਿਛਿ ਸੇਵਾਨੇਰੇ ਪਹਾਰਾ ਦੇਯਾਛਿ।

ਤਿਨ੍ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਸੇਹਿ ਮਨੁਸ਼ਾਨ ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਨਾਯਾ ਯਾਯਾਛਿ, ਯਾਯਾ ਭਧਰੇ ਸੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਿਯਾਛਿ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮੁਕਤੀ 2 ॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਦੂਜਿਆ ਵਜਾਯਾ ਧਿਆਇ ਆਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕੀਝੇ ਕਰਿਆਇ, ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਰਚਨਾਯਾ
ਧਿਆਇ ਕਰਿਆਇ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਏਕ ਦੂਜਿਆਰੇ ਭਾਵਯਾ ਭਵਨ ਕਰੇ ਚਾਹਾਰ ਭਗੂ ਮਰਗਯਾ ਦੇਖਿਆਇ।

ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਯਾ ਬਿਨਾ ਆਯਾ ਕਾਹਾ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ ਪਾਇਐ, ਯੋਗਏਕਏਕ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂੰ ਬਹੁ
ਕੀਝੇ ਕਰਿਆਇ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੁਖਾਨ ਪੁਰੁਖਾ ਮੁਖਿਨਾ ਏਕੋ ਬਠਿਮਾਰ ਵਰੁਣਾ ਕਰਾਯਾਯਾ ਪਾਇਐ ਨਾਹੀਂ ।

ਸੇ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਰੁ ਸੰਬਾਰਿ ॥

ਏਕੋ ਬਿਸ਼ਵ ਰਚਯਾਇ, ਏਕੋ ਨਿਯੋ ਪੁਰੁਖਾ ਦੇਖਿਆਇ ਚਾਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਵ ਭਵਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਆਇ, ਏਕੋ ਮੁਖ
ਭਾਵਨਾਯਾ ਧਿਆਇ ਦੇਖਿਆਇ।

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਈ ਧੁਰਿ ਛੇਡੀ ਤਿੰਨੇ ਪਾਇ ॥

ਭਾਵ ਏਕੋ ਕਰੇ ਕਰਿਆਏ, ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਰ ਭਾਗਯਾਰੇ ਆਦਿਯਾ ਹੂੰ ਲੇਖਾ ਹੋਯਾ।

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕੋ ਏਕੋ ਪੁਰੁਖਾ ਬਿਨਾ ਅਨਯੋ ਗਰਬ ਨਾਹੀਂ ।

ਸੇ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਏਕੋ ਕੀਝੇ ਕਰਿਆਏ ਯਾਹਾ ਚਾਹਾਯਾ ਮੁਖਿਯਾ ਹੋਯਾਏ॥24॥1॥ ਗੁਯਾ॥

ਅਰਦਾਸ

ਬੁਧਿ

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

ਤੂੰਮੇ ਠਾਕੁਰ, ਆਮੇ ਆਮਰ ਆਵਧਾਨਭਾ ਪਾਛੈ ਤੂੰਮਕੂ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੂ ਕਾਰਣਿ ਏਹੇ ਚਰਨਿ ਓ ਆਮ੍ਹ
ਬਹੁ ਤੂੰਮਰ ਕ੍ਰਪਾ।

ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥

ਤੂੰਮੇ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਆਮੇ ਤੂੰਮਰ ਬਭਾਨ ਤੂੰਮਰ ਕ੍ਰਪਾ ਮੋਹੀਂ ਆਮਰ ਆਨੰਦ ਓ ਆਨੰਦ।

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤ ॥

ਤੂੰਮਰ ਬਾਮਾ ਕੇਹੇ ਜਾਣਿ ਨਾਹੀ, ਅਰੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰਮੇ ਅਪ੍ਰਕ ਭਭ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੁਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਤੂੰਮਰ ਧਿਧਾ ਨਿਯਮ ਅਨੂਬਾਹੇ ਬਾਰਾ ਬਿਧਿ ਚਾਲੂਅਛੇ, ਤੂੰਮਰ ਬਹੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਤੂੰਮ ਆਯਾਹੇ ਚਾਲੂਅਛੇ

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਕੇਵਲ ਤੂੰਮੇ ਜਾਣਿ ਤੂੰਮੇ ਕੇਹੇ ਮੁਖਾਨ, ਨਾਨਕ, ਤੂੰਮਰ ਭਭ ਬਾ ਕ੍ਰਿਪਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਪੁਰੂ ਏਕ, ਓਂਕਾਰ। ਬਹੁ ਬਿਯੋਗ ਆਯੋਧਾ ਜਨਕ ਗੁਰੂਕ ਅਰੋ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਮਨਕਾਰੀਯ ਬਾਹਾਰਕਭੀ ਰੂਪਹੇ ਪੁਰੂ ਆਮਕੂ ਬਾਹਾਰਧਾ ਕਰਨੁ

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਬਾਮਾ ਗੁਰੂ ਬਾਰਾ ਬਾਰ ਗੁਰੂ ਭਾਗਭਭ ਜਿ ਭਭਾਰਿਭ ਹੇਭਭ

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪੁਰਮੇ ਮਨਕਾਰੀਯ ਬਾਹਾਰਕਭੀ ਭਾਵੇ ਪੁਰੂਕੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰ, ਭਾਪਹੇ ਨਾਨਕਕੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰ

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਭਾਪਹੇ ਗੁਰੂ ਆਨੰਦ, ਗੁਰੂ ਆਮਰ ਬਾਬ ਏਵਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਬਾਬਕੂ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਓ ਖਾਨ ਕਰ

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਬਰਗੋਬਿੰਦ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸ੍ਰਗੋਬਿੰਦ ਕਰ

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਬਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਰਗੋਬਿੰਦ ਕਰ, ਮਾਘਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪਛਿਲੇ ਬਹੁ ਮਛਿਲਾ ਭਭੇਲ ਮਾਘ।

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਚੋਗ ਬਾਹਾਦਰ ਸ੍ਰਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਆਰ ਆਦਿ ਚਾਪਰੇ ਘਰਕੂ ਨਿਖੁ ਆਇਵ

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਏਹੁ ਪੁਰੂ! ਬਹੁ ਸ਼ਾਨਰੇ ਭਰਿਓ ਮਾਰਿ ਦੇਖਾਯਾ ਬਾਹਾਮਧ ਕਰ।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਦਸਵਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿੰਦੁ ਸ੍ਰਗੋਬਿੰਦ ਕਰ। ਏਹੁ ਪੁਰੂ! ਬਹੁ ਸ਼ਾਨਰੇ ਭਰਿਓ ਮਾਰਿ ਦੇਖਾਯਾ ਬਾਹਾਮਧ ਕਰ।

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਬਾਹਾਦਰੇ ਪ੍ਰਵਾ ਦਸਵਾਂ ਗੁਰੂਕਾ ਧਿਰਾ ਯੋਗਾਧਿਕੁ ਧਾਨ ਕਰ ਆਦਿ ਚੁੰਨ ਚਿੰਨ ਧਿਰਾ
ਗੋਬਿੰਦ ਆਧਿਕੁ ਯੋਗਾਧਿਕੁ ਆਦਿ ਧਿਰਾ ਧਾਨ ਕਰ ਆਦਿ ਚੁੰਨ ਚਿੰਨ ਧਿਰਾ।

**ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆਂ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ
ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਪੰਞ ਪ੍ਰਿਯਾ ਕਾਮਧ, ਚਾਰੇ ਬੰਧਨ (ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿੰਦੁਕਾਰ); ਚਾਲੀ ਬੰਧਨ; ਬਾਹਾਮਧ ਗੋਬਿੰਦ
ਪ੍ਰਿਯਾ; ਨਾਮ ਯੋਗਰੇ ਭਭੇ ; ਨਾਮਰੇ ਮਛਿਲਾ ਧਾਨਕੁ ਬਾਧਿ; ਨਾਮ ਸ੍ਰਗੋਬਿੰਦ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਆਦਿ ਬੰਧਨੁ ਧਾਧ
ਬੰਧਨ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ; ਪ੍ਰਿਯ ਪਾਕਗਾਲਾ ਆਰਧ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਬਾਧਿ ; ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਰਧੁਵਾ ਧਾਨ ਧਾਨ
ਭਭੇਲਾਧ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਬਾਧਿ; ਅਧਾਰ ਅਧਾਰ ਧਰ ਕਰੁਪ੍ਰਵਾ ਬਾਧਿ , ਬੰਧਨਕਾਰ ਕਾਮਧ ਬੰਧਨਰੇ ਚਿੰਨ
ਕਰ। ਬੰਧਨ ਪ੍ਰਿਯੁ ਓ ਬੰਧਨ ਭਭੇ; ਬੰਧਨ ਧਰੁ ਚਾਕਾਰ ਗੁਰੂ!

**ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ,
ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ
ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ
ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਬਾਹਰੀ ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਨਾਰੀ, ਮੋਢੀਆਂ ਨੇ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਭੂ ਵਲੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਹਰੀ ਬਾਹਰੀ
ਕਰਿਨਾਵਾਂ, ਮਾਇਆ ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਮਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਮਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ
ਕਰਮਾਇਆ ਤੇ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਕਰਮਾਇਆ, ਕਰਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕਰਮਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਭੈਰਵ
ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਭੈਰਵਾਇਆ ; ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂਵਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਭੈਰਵ
ਵਿਗ੍ਰਹ ਪ੍ਰਭੂਵਾਂਸ਼ੀ ਕਰਿਨਾਵਾਂ ; ਮੈਂ ਭੈਰਵ ਨਿਗ੍ਰਹ ਪ੍ਰਭੂਵਾਂਸ਼ੀ ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਿਨਾਵਾਂ ; , ਬੇਮਾਨਾ
ਕਰਮਾਇਆ ਕਰਮਾਇਆ ; ਬੇਮਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ !

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਵਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ; ਬੇਮਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ !

**ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।**

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੈਰਵਾਇਆ ਵੇਲੇ ਵਿਨੋਦੀ ਕਰਮਾਇਆ ਬੇਮਾਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ; ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੈਰਵਾਇਆ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ !

**ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ,
ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ, ਬੈਠੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੈਰਵਾਇਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੋਢੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ; ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਮਾਇਆ ਪ੍ਰਭੂਵਾਂਸ਼ੀ ਕਰਮਾਇਆ ਭੈਰਵਾਇਆ ; ਪ੍ਰਭੂ ਭੈਰਵਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਭੈਰਵਾਇਆ ; ਪ੍ਰਭੂਵਾਂਸ਼ੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਵਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ; ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ !

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ
ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ ਜੁਗੇ ਅਟੱਲ,
ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੈਠੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!**

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੈਰਵਾਇਆ ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਭੈਰਵ ਪ੍ਰਭੂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ,
ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ !

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਪਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਪ੍ਰਭੂ ਭੈਰਵਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ; ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ !

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ
ਹੋ ਬਾਹਰੀ ਪਿਤਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ,**

ਆਮੇ ਫੂਮਰ ਭਪਛਿਓਰੇ ਨਹੁਠਾਰ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰੂ.....

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

ਭਪਚਿ ਭਭ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਭਛਾਰਭ ਕਰਿਵਾਰੇ ਆਮਰ ਭੂਲ ਓ ਭੂਚਿ ਸਮਾ ਕਰ। ਧਮਾਕਰਿ ਬਮਬੁਛ
ਭਛੇਭਧ ਪ੍ਰੂਰਭ ਕਰ।

**ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤ ਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ
ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।**

ਮੇਭੱ ਬਛਾ ਭਭ ਬਹਿਓ ਬਾਸ਼ਾਓ ਕਲੇ ਆਮੇ ਫੂਮ ਨਾਮਕੂ ਸ਼ਰਭ ਓ ਧਾਨ ਕਰਿਪਾਰਿਰੂ, ਧਮਾਕਰਿ
ਠਾਕਰਿ ਬਹਿਓ ਬਾਸ਼ਾਓ ਕਰਾਛੁ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਨੂਬਾਰੇ, ਪਰ ਪਿਛਾਕੂ ਫੂਮਰ ਨਾਮ ਆਬੂ
ਐਵ° ਬਮਬੇ ਫੂਮ ਭਛਾ ਅਨੂਬਾਰੇ ਭਛੁਓ ਕਰਛੁ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾਛ ਖਾਲਸਾ; ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾਰ ਬਿਯਲ।

ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଦର୍ଶନ

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ର ଡକ୍ ଶାସ୍ତ୍ର, ବ୍ୟାପକତା ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏବଂ ପାର୍ଥବ ସଂସାରକୁ ଏହାର " ଝାଲର ବିହୀନ" ପ୍ରବେଶ ମାର୍ଗ ଦ୍ଵାରା ପରିଚିତ ହୋଇଥାଏ। ଏହାର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ସରଳତା ଦ୍ଵାରା ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥାଏ। ଶିଖ୍ ନୀତିରେ ଆତ୍ମ ଏବଂ ସମାଜ ପ୍ରତି ବ୍ୟକ୍ତିର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ବ ନଥାଏ(ସଙ୍ଗତ)।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ପୃଥିବୀର କନିଷ୍ଠତମ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ 500 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା। ଏକ ପରମ ସତ୍ତା ଯାହାକି ଏହି ବିଶ୍ଵର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଠାରେ ବିଶ୍ଵସ୍ଥକୁ ଏହା ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ। ଏହା ଚିର ପରମାନନ୍ଦ ପାଇଁ ଏକ ସରଳ ସଲଖ ମାର୍ଗ ଦେଖାଏ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଓ ବିଶ୍ଵ ଭାତୃଭାବର ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରସାର କରେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ କଠୋର ଭାବରେ ଏକ ଶୂନ୍ୟବାଦ ଭିତ୍ତିକ ବିଶ୍ଵସ୍ଥ ଅଟେ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କୁ କେବଳ ଏକ ଯିଏକି ସମୟ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ନୁହନ୍ତି ଭାବେ ସ୍ଵୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ବିଶ୍ଵସ୍ଥ କରେ ଯେ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ପାଳନକର୍ତ୍ତା, ସଂହାରକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ମାନବ ରୂପ ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଅବତାରବାଦ ତତ୍ତ୍ଵର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ। ଏହା ଦେବତା ଏବଂ ଦେବୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ସଂଯୋଗ କରେ ନାହିଁ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ନୀତି ଏବଂ ଧର୍ମ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଯାଆନ୍ତି। ଜଣେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିକାଶ ଆଡ଼କୁ ପାଦ କାଢିବା ପାଇଁ ନୈତିକ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ନିଷ୍ଠ କରିବା ଏବଂ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ସଦଗୁଣ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ। ସଜୋଟତା,ସହାନୁଭୂତି,ଉଦାରତା, ନମ୍ରତା ଭଳି ଗୁଣ କେବଳ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ ଅଧ୍ୟବସାୟ ଦ୍ଵାରା ହାସଲ କରାଯାଇପାରେ। ଆମର ମହାନ ଗୁରୁଙ୍କର ଜୀବନୀ ଏହି ଦିଗରେ ଏକ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ଅଟେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ଯେ ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ର ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହେବା। ଏହା ଗୁରୁଙ୍କର ଶିକ୍ଷାର ଅନୁକରଣ, ପବିତ୍ର ନାମର (ନାମ) ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସେବା ଓ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟର ଦକ୍ଷତା ଦ୍ଵାରା ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ।

ନାମମାର୍ଗ ଭଗବାନଙ୍କର ସ୍ମରଣ ପାଇଁ ସ୍ଥିର ଭକ୍ତିକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ। ମୋକ୍ଷ ପାଇବା ପାଇଁ ଜଣେ ପାଞ୍ଚଟି ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ ଯଥା; କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ବିଧି ବିଧାନ ଏବଂ ଉପବାସ, ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା, ଶକୁନ ଓ ତପସ୍ୟା ଭଳି ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି। ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଶିକ୍ଷାକୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଉଚିତ। ଯାହାହେଲେବି, ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଓ କର୍ମମାର୍ଗର ଗୁରୁତ୍ଵକୁ ଏହା ସ୍ଵୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ପ୍ରାପ୍ତି ଉପରେ ଏହା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ଵ ପ୍ରଦାନ କରେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ଆଧୁନିକ, ଯୁକ୍ତି ସଙ୍ଗତ, ଏବଂ ବ୍ୟାବହାରିକ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଏହା ବିଶ୍ଵସ୍ଥ କରେ ଯେ, ସାଧାରଣ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ(ଗୃହସ୍ଥ) ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ। ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା ସଂସାରର ବୈରାଗ୍ୟ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ। ପାର୍ଥବ କ୍ଳିଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରଲୋଭନ ମଧ୍ୟରେ ଅଲଗା ହୋଇ ବଞ୍ଚିବା

ସମ୍ଭବ ଅଟେ । ଏକ ଭକ୍ତ ସଂସାରରେ ବଞ୍ଚିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ତଥାପି ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ କୋଳାହଳ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ ନିଜକୁ ରଖିପାରିବ । ସେ ଭଗବାନ ପାଇଁ ଏକ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସୈନ୍ୟ, ଏବଂ ଏକ ସାଧୁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ସାର୍ବଜନିକ ଏବଂ ଏକ " ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ " ଓ ତେଣୁ ଜାତିଗତ , ଧର୍ମଗତ, ଶ୍ରେଣୀଗତ କିମ୍ବା ଲିଙ୍ଗଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରେ । ଗୁରୁମାନେ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳାଙ୍କ ସମାନତା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ କନ୍ୟା ଭରୁଣ ହତ୍ୟା ଓ ସତୀଦାହ ପ୍ରଥାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ବିଧବା ପୁନର୍ବିବାହ ପାଇଁ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ ଓ ପର୍ଦ୍ଦା ବା ଓଢ଼ଣୀ ପ୍ରଥାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରୁଥିଲେ । ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ମନ ସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ 'ପବିତ୍ର ନାମ' ଏବଂ ସେବା ଓ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟର ଦକ୍ଷତା

ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସାଧୁ ଶ୍ରମ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ(କୀରାଟ କର୍ମ)ମାଧ୍ୟମରେ ଜଣଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବିକା ଅର୍ଜନ ପାଇଁ ଏହା ସମ୍ମାନନୀୟ ବିବେଚିତ ହେଉଛି, ଏବଂ ଭିକ୍ଷା ବୃତ୍ତି କିମ୍ବା ଅସାଧୁ ଉପାୟରେ ନୁହେଁ । ବନ୍ଧ ଛକ୍କ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ବଣ୍ଟନ, ମଧ୍ୟ ଏକ ସାମାଜିକ ଦାୟିତ୍ବ ଅଟେ । ଅଭାବୀମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଠାରୁ ଆଶା କରାଯାଏ । ସେବା, ସମାଜ ସେବା, ମଧ୍ୟ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଙ୍ଗ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁରୁତ୍ବରରେ ମୁକ୍ତ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାକଶାଳା(ଲଙ୍ଗର) ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ସବୁ ଧର୍ମର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ରହେ ଯାହାକି ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ଦିଏ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଆଶାବାଦ ଓ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ପାଇଁ ସୁପାରିସ କରେ । ଏହା ନୈରାଶ୍ୟବାଦର ବିଚାରଧାରାକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ ।

ଗୁରୁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଜୀବନର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି । ଏହା ଆତ୍ମ ଓ ଭଗବାନକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁଯୋଗ ଦିଏ । ଅଧିକତ୍ତ୍ବ, ମଣିଷ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜେ ଦାୟୀ ଅଟେ । ସେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳ ଠାରୁ ପ୍ରତିରୋଧକାରିତା ଦାବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ କଣ କରେ ସେ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ସଜାଗ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ, ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ, ଚିରନ୍ତନ ଗୁରୁ ଅଟେ । କେବଳ ଏହା ଏକ ଧର୍ମ ଯାହାକି ପବିତ୍ର ବହିକୁ ଧର୍ମଗୁରୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେଇଛି । ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଜୀବନ୍ତ ମାନବ ଗୁରୁର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ।

ପଗଡ଼ିର ଗୁରୁତ୍ବ ।

ପଗଡ଼ି ଶିଖଙ୍କ, ସର୍ବଦା, ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛି । ଶିଖଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସମୟରୁ ଶିଖମାନେ ପଗଡ଼ିକୁ ଅଳଙ୍କୃତ କରିଛନ୍ତି । ସମ୍ରାଟଙ୍କ ମୁକୁଟ ଅପେକ୍ଷା ଶିଖଙ୍କ ପଗଡ଼ି ଶିଖଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

ଶିଖ ପଗଡ଼ିର ଅନ୍ୟ ନାମ ହେଉଛି ‘ଦଷ୍ଟର’ ଯାହାକି ‘ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା’ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ସବୁ ଶବ୍ଦ ଉଭୟ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ସେମାନଙ୍କ କଟଯାଇନଥିବା କେଶକୁ ଆବୃତ କରିବାକୁ ପରିଧାନ କରିଥିବା ପୋଷାକକୁ ବୁଝାଏ । ଏହା ମୁଣ୍ଡ ଚାରିପଟେ ପିନ୍ଧିଥିବା ଲମ୍ବା ସ୍କାର୍ଫ ପରି କପଡ଼ାକୁ ନେଇ ଏହା ଗଠିତ ।

ଯଦିଓ କଟାଯାଇ ଇନଥିବା କେଶକୁ ରଖିବା ବିଶ୍ୱାସର ପାଞ୍ଚଟି ଧାରା ଭାବରେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଏହା ଶିଖଧର୍ମ ଆରମ୍ଭ ହେବାଠାରୁ, 1469 ରୁ ଶିଖଧର୍ମ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ପରମ୍ପରାଗତ ଭାବରେ, ପଗଡ଼ି ସମ୍ମାନନୀୟତାକୁ ସୁଚାଏ, ଏବଂ ଏହା ଏକ ସମୟରେ ସମ୍ମୁକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ସରଂକ୍ଷିତ ଥିଲା । ପୂର୍ବ ସମୟରେ, ଭାରତରେ ସମାଜରେ ଉଚ୍ଚ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଥିବା ପୁରୁଷ ଏହାକୁ ପରିଧାନ କରୁଥିଲେ । ଭାରତରେ ମୋଗଲ ଶାସନ ସମୟରେ କେବଳ ମୁସଲମାନମାନେ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଥିଲା । ଅଣ ମୁସଲମାନମାନେ ଏହା ପିନ୍ଧିବାକୁ କଠୋର ଭାବେ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଥିଲେ ।

ମୋଗଲଙ୍କ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରତିବାଦରେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ସବୁ ଶିଖଙ୍କୁ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବାକୁ କହିଥିଲେ । ତାଙ୍କରି ଖାଲିସା ଅନୁକରଣକାରୀଙ୍କ ଉଚ୍ଚ ନୈତିକ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ୱୀକୃତିରେ ଏହା ପିନ୍ଧାଯାଉଥିଲା । ସେ ତାଙ୍କରି ଖାଲିସା ଜଗତର ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହେବା ଓ ଶିଖ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ମାର୍ଗ ଅନୁକରଣ ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏହିପରି, ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିଥିବା ଶିଖ ସର୍ବଦା ସମାବେଶରୁ ଅଲଗା ଦେଖାଯାଏ କାରଣ ସାଧୁ-ସୈନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଷ ବା ନାରୀ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧେ, ଏହା କେବଳ କପଡ଼ା ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ଏହା ପରିଧାନର ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇଯାଏ । ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବାର କାରଣ ଅନେକ ହୋଇପାରେ ଯଥା ସାର୍ବଭୌମତ୍ବ, ତ୍ୟାଗ, ଆତ୍ମ-ସମ୍ମାନ, ସାହସ, ସାଧୁତା ଆଦି, କିନ୍ତୁ ଶିଖମାନେ କାହିଁକି ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧନ୍ତି ତାହା ମୁଖ୍ୟତଃ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରେମ, ଆଜ୍ଞାବହତା ଏବଂ ଖାଲିସା ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଥାଏ ।

ପଗଡ଼ି ଆମ ଗୁରୁଙ୍କ ଆମ ପାଇଁ ଉପହାର ଅଟେ । ଏହା କିପରି ଆମକୁ ଅଭିକ୍ଷିପ୍ତ କରୁ ସିଂହ ଓ କଉର ଯେଉଁମାନେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱୟଂ ଚେତନାର ପ୍ରତିବିମ୍ବତାର ସିଂହାସନରେ ବସନ୍ତି ।

ମହିଳାମାନଙ୍କର ଭୂମିକା

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ନୀତି ବ୍ୟକ୍ତ କରେ ଯେ ନାରୀର ପୁରୁଷ ଭଳି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଶୀଳନ କରିବା ପାଇଁ ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି। ସେମାନେ ଧାର୍ମିକ ସମାବେଶ କରିପାରିବେ, ଅଖଣ୍ଡ ମାର୍ଗରେ(ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଉଚ୍ଚାରଣ) ଭାଗ ନେଇପାରିବେ, କୀର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ, ପୁରୋହିତ କାମ କରିପାରିବେ। ସେମାନେ ସବୁ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ, ଏବଂ ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାଗ ନେଇପାରିବେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ନାରୀକୁ ସମାନତା ଦେବାରେ ପୃଥ୍ବୀର ଏକ ବୃହତ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଗୁରୁ ନାନକ ଲିଙ୍ଗ ଭିତ୍ତିକ ସମାନତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗୁରୁମାନେ ଶିଖ୍ ପୂଜା ଓ ପ୍ରଥାର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ, “ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ, ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି। ଏହା ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ କ୍ରୀଡ଼ା। ନାନକ କହନ୍ତି, ତାଙ୍କରି ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ଅଟେ” SGGGS ପୃଷ୍ଠା 304

ଶିଖ୍ ଇତିହାସ ନାରୀର ଭୂମିକା ପୁରୁଷ ସହିତ ସେବା, ଭକ୍ତି, ତ୍ୟାଗ, ଓ ସାହସିକତାରେ ସମାନ ଭାବରେ ଚିତ୍ରିତ କରିଅଛି। ଶିଖ୍ ପରମ୍ପରାରେ ନାରୀର ନୈତିକ ସମ୍ମାନ, ସେବା, ଏବଂ ଆତ୍ମ- ବଳିଦାନର ଅନେକ ଉଦାହରଣ ଲେଖା ହୋଇଅଛି।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ, ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ଵ ଅଟନ୍ତି। ପରସ୍ପର ବନ୍ଧନ ଓ ପରସ୍ପର ନିର୍ଭରଶୀଳତା ପକ୍ଷରେ ପୁରୁଷ ନାରୀ ଠାରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ, ଏବଂ ନାରୀ ପୁରୁଷର ବୀଜରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ, ଏକ ପୁରୁଷ ଏକ ନାରୀ ବିନା ନିରାପଦ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଓ ଜୀବନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ପୁରୁଷର ସଫଳତା ନାରୀର ଯିଏ କି ତାର ଜୀବନ ପୁରୁଷ ସହିତ ବଞ୍ଚନ କରେ, ପ୍ରେମ ଓ ସମର୍ଥନ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାର ବିପରୀତ ମଧ୍ୟ।

ଗୁରୁ ନାନକ କହିଛନ୍ତି: “ ଏହା ଏକ ନାରୀ ଯିଏ ଏହି ଜାତିକୁ ଚଳନଶୀଳ ରଖେ” ଓ “ଆମେ ନାରୀକୁ ଅଭିଶପ୍ତ ଓ ନିନ୍ଦିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବା ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ନାରୀ ଠାରୁ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଓ ରାଜା ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି।” SGGGS ପୃଷ୍ଠା 473

ମୋକ୍ଷ : ଏକ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଉଠାଯାଏ ଯେ, ଧର୍ମ ନାରୀକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ କିମ୍ବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷେତ୍ର ଭାବେ ବିବେଚନା କରେ କି।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କହେ: “ସବୁ ସତ୍ତାରେ ଭଗବାନ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ସବୁ ଆକାରରେ ବ୍ୟାପକ” (ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ, ପୃଷ୍ଠା 605)।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଅପରି ବିବୃତ୍ତିରୁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଉଦୟ ଲିଙ୍ଗା ପାଇଁ ସମାନ ଭାବରେ ପଡ଼େ। ତେଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିରଶକୁ ଯାଇ ଉଦୟ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳା ସମାନ ଭାବରେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି କରିପାରିବେ। ଅନେକ

ଧର୍ମରେ, ପୁରୁଷର ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକତାରେ ନାରୀକୁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ରୂପେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଏହା ନାହିଁ। ଗୁରୁ ଏହି ମନୋଭାବକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ' ରେ ଆଲିସ ବାସକେ କହନ୍ତି

" ପ୍ରଥମ ଗୁରୁ ନାରୀକୁ ପୁରୁଷ ସମତୁଲ୍ୟ ରଖନ୍ତି ନାରୀ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ, ମୋକ୍ଷ ଆଶା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସହଭାଗୀ ଅଟେ ।

ବିବାହ: ଗୁରୁ ନାନକ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ପରିତ୍ୟାଗ ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସ୍ବାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସମାନ ଭାବରେ ସହଭାଗୀ ଏବଂ ଏକନିଷ୍ଠତା ଉଭୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଅଛି । ପବିତ୍ର ବାକ୍ୟରେ, ଗୃହସ୍ଥ ଖୁସିକୁ ପୋଷିତ ସ୍ନେହର ଆଦର୍ଶ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ।

ସମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା: ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ, ସଙ୍ଗତ(ପବିତ୍ର ସମ୍ପର୍କ) ଏବଂ ପଙ୍ଗତ(ଏକାଠି ଖାଇବା) କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୁରୁମାନେ ଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିମ୍ବା ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିଷୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ରଖି ନାହାନ୍ତି । ସରୂପ ଦାସ ଭଲ, ମହିମା ପ୍ରକାଶ, ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ନାରୀର ପର୍ବ ବ୍ୟବହାରକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ । କିଛି ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ କରିବାକୁ ଓ ସତୀ ଦାହ ପ୍ରଥା ବିରୋଧରେ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ନିୟୋଜିତ କରିଥିଲେ । ଶିଖ୍ ଇତିହାସ କେତେକ ନାରୀଙ୍କ ନାମ ରହିଛି ଯଥା ମାତା ଗୁଜରିମାଲ ଭାଗୋ, ମାତା ସୁନ୍ଦରୀ, ରାନ୍ନୀ ସାହିବ କଉର, ରାନ୍ନୀ ସଦା କଉର, ଏବଂ ମହାରାଣୀ ଜିନ୍ଦକଉର ଆଦି ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସମୟରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ନେଇଛନ୍ତି ।

ଶିକ୍ଷା: ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଶିକ୍ଷାକୁ ଅତି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି । ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସଫଳତା ପାଇଁ ଏହା ଚାହିଁ କାଠି ଅଟେ । ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିକାଶର ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଏକ କାରଣ ଯେଉଁଥି ପାଇଁ ତୃତୀୟ ଗୁରୁ ଅନେକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ: "ସବୁ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନୁଧ୍ୟାନ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମିଳେ" । ଏସଜିଜିଏସ, ପୃଷ୍ଠା 831

ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସେମାନେ ପାରିବା ଭଳି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାକୁ କାମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

"ଗୁରୁ ଆମର ଦାସ ହୁଏବୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ମୂଳ ଧରେ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ନାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ ହୋଇ ନାହିଁ" ।

ପରିଧାନ କଟକଣା: ନାରୀଙ୍କର ଓଢଣୀ ନ ପିନ୍ଧିବା ବ୍ୟତୀତ, ପରିଧାନ ନିୟମ ବିଷୟରେ ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ସରଳ କିନ୍ତୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଉଁ ଦିଏ । ଲିଙ୍ଗ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସବୁ ଶିଖ୍ ଲୁ ଏହା ଲାଗୁ ହୁଏ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କହେ,

“ମନକୁ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତନ ଦେଉଥିବା ଓ ଶରୀରକୁ ଅସୁଖକର ଲାଗୁଥିବା ପରିଧାନ ପିନ୍ଧିବା ପରିହାର କରନ୍ତୁ” ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 16

ନାରୀ ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା: ଶିଶୁ ନାରୀ ସ୍ଵୟଂକୁ କୃପାଣ ଓ ଅନ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରା ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଆଶା କରାଯାଏ। ଏହା ନାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅଦ୍ଵିତୀୟ କାରଣ ଇତିହାସରେ ଏହା ପ୍ରଥମ ଯେତେବେଳେ ନାରୀଙ୍କ ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା ଆଶା କରାଯାଉଥିଲା। ଶାରୀରିକ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ଆଶା କରାଯାଏ ନାହିଁ।

SGGS କହେ: “ ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶରେ ମୁଁ ଦ୍ଵିତୀୟ କାହାକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ। ସବୁ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ , ତାଙ୍କରି ଜ୍ୟୋତି ଚମକେ” । SGGS ପୃଷ୍ଠା 223

ନାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ପୁରୁଷ ଜନ୍ମ ନିଏ; ନାରୀ ଭିତରେ ପୁରୁଷ ଗର୍ଭରେ ରୁହେ; ନାରୀ ସହିତ ସେ ଯୋଡ଼ି ହୁଏ ଓ ବିବାହ କରେ। ନାରୀ ତାର ବାନ୍ଧବୀ ହୁଏ ;ନାରୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଭବିଷ୍ୟତ ପିଢ଼ୀ ଆସେ। ଯେତେବେଳେ ତାର ନାରୀର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ସେ ଅନ୍ୟ ଏକ ନାରୀ ଚାହେଁ ; ନାରୀ ପ୍ରତି ତାର ବନ୍ଧନ। ତେଣୁ କାହିଁକି ତାକୁ ମନ୍ଦ କହିବା? ତାଙ୍କରି ଠାରୁ ସମ୍ରାଟମାନେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି। ନାରୀ ଠାରୁ ନାରୀ ଜନ୍ମ ନିଏ; ନାରୀ ବିନା କେହି ବି ରହିବ ନାହିଁ। ଗୁରୁ ନାନକ, SGGS ପୃଷ୍ଠା 473

ଯୌତୁକ ବିଷୟରେ: “ ହେ ମୋ ପ୍ରଭୁ, ମୋତେ ବିବାହ ଉପହାର ଓ ଯୌତୁକ ରୂପେ ତୁମର ନାମ ଦିଅ । ” ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମ ଦାସ ଜୀ, ପୃଷ୍ଠା 78, ବାକ୍ୟ 18 ଏସଜିଜିଏସ

ତୁମର ଯାତ୍ରା ରେ ନମ୍ରତା ମୂଳ ବିଷୟ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ନମ୍ରତା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଶିଖ୍ ମାନେ ସର୍ବଦା ମୁଣ୍ଡ ନୁଆନ୍ତି ।
ନମ୍ରତା ଏକ ଭଲ ଗୁଣ ଯାହା ଗୁରୁ ବାଣୀରେ ଉସାହିତ କରାଯାଏ ।

ଲାଳିତ ପାଳିତ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ନମ୍ରତା ଏକ ଭଲ ଗୁଣ ଏବଂ ସବୁ ସମୟରେ
ଶିଖଙ୍କର ମନ ଛିତିର ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଅଂଶ । ଶିଖ ଅସ୍ତ୍ରାଗାରରେ ଅନ୍ୟ ଚାରୋଟି ଗୁଣ ହେଲା
ସତ୍ୟ ,ସନ୍ତୋଷ ,ଦୟା ,ଏବଂ ପ୍ରେମ

ଶିଖ ପାଇଁ ଏହି ପଞ୍ଚକୋଟୀ ଗୁଣ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହି ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ନିବେଶ କରାଇବା ଓ ତାହାକୁ
ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଅଂଶ କରିବା ପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ଓ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ସେମାନଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ

“ନମ୍ରତାର ଫଳ ହେଉଛି ଅନ୍ତଃ ଶାନ୍ତି ଓ ଖୁସି । ନମ୍ରତା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ(ଉତ୍କର୍ଷର ରତ୍ନ ଭଣ୍ଡାର)
ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ । ଯିଏ ସଦୟ ଭାବରେ ଅନୁଗ୍ରହିତ ହୁଏ ନମ୍ରତାର ତିଖରେ ରହେ ।

ଗୁରୁ ନାନକ, ଶିଖଧର୍ମର ପ୍ରଥମ ଗୁରୁ: ମନରେ ପ୍ରେମ ଓ ନମ୍ରତା ସହିତ ଶ୍ରବଣ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ୱୟଂକୁ
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଅନ୍ତଃ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ସଫାକରେ,” – ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 4

“ସନ୍ତୋଷ ତୁମର କର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡଳ କର, ନମ୍ରତା ତୁମର ଭିକ୍ଷାପତ୍ର, ଏବଂ ଧ୍ୟାନକୁ ତୁମର ଶରୀରରେ
ଲେପୁଥିବା ପାଉଣ କର” । - ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 6

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ଏକ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଅଟେ । ଗୁରୁ, ଶିଖର ଏକ କବିତା ରଚନା । ଗୁରୁ, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ସାଧୁମାନେ । ସଂକଳନ ହେଉଛି ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଏକ ଉପହାର । ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ମାନବଜାତିଙ୍କୁ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବରେ ଥିବା ଦର୍ଶନ ହେଉଛି କ ପ୍ରକାର ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରକାରର ଅତ୍ୟାଚାର ବିନା । ଏ ଶ୍ଵରୀୟ ନ୍ୟାୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ସମାଜ । ଯେତେବେଳେ କି ଗ୍ରନ୍ଥ ସ୍ଵୀକାର ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଇସଲାମ, ଏହା ଏହି ଦୁଇଟି ଧର୍ମ ସହିତ ଏକ ନ ମନୋବଳ ତିକ ସମନ୍ବିତକୁ ସୂଚାଏ ନାହିଁ । ଇନ୍ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପରି ସମାନ ଭୂମିକା ସହିତ ମହିଳାମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ସମ୍ମାନିତ ମହିଳାମାନଙ୍କର । ପୁରୁଷଙ୍କ ପରି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି । ମୁକ୍ତି ହାସଲ କରିବାର ସମାନ ସୁଯୋଗ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ମୁକ୍ତି କର ।

ଅଗ୍ରଣୀ ଧାର୍ମିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସମେତ ମହିଳାମାନେ ସମସ୍ତ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ ଏବଂ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ । ଶିଖ ଧର୍ମ ସମାନତା, ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ, ମାନବିକତାର ସେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ପାଇଁ ସହଯୋଗୀତାକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଶିଖ ଧର୍ମର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି ଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜୀବନରେ ଦୟା, ସଜୋଚିତା, ନମ୍ରତା ଏବଂ ଉଦାରତାର ଆଦର୍ଶ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବାବେଳେ ସର୍ବଦା ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ଶିଖ ଧର୍ମର ତିନୋଟି ମୂଳ ନିୟମ ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସ୍ମରଣ କରିବା, ସଜୋଚିତ ଜୀବନଯାପନ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିବା ।

ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଯିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସ କରିଥିବାରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଆତ୍ମା ଅନୁବାଦ କେବେ ମୂଳର ନିକଟତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ବିଶେଷତ କେବେ ଯେତେବେଳେ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କବିତାରେ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରର ବ୍ୟବହାରରେ ଅଛି । କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତ୍ୟଧିକ କଷ୍ଟକର କରିଥାଏ । ଭିତରେ ଶ୍ଵରୀୟ । ବାର୍ତ୍ତା, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ପୁରାଣ କାହାଣୀ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରଲାହାଦ୍ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।, ହର୍ନାକାଶ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ଦୟାକରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆକ୍ଷରିକ ଭାବରେ ପ ପଢ଼ିବା କୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁ ବୁଝିବା କୁ । ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବାର୍ତ୍ତା । ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇଛି । ଭଗବାନ । ଶ୍ଵର ଏକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବା ହେଉଛି ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଵେଚ୍ଛାସେବୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କରାଯାଇଛି, ତୁମ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ତୁମ ଭାଷାରେ ଶ୍ଵରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା । ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି, ଦୟାକରି । walnut@gmail.com କୁ ଇମେଲ କରିବାକୁ ମାଗଣା ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଯୋଗଦେବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବୁ । ଏହି ଯାତ୍ରା